

YENİ
EVREDE

MÜÇADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!

Emperyalizme ve Kapitalizme Karşı

HALK CEPHESİ

- Küçük-Burjuvanın Çiğneneden Ülsal Onuru
- Sermayenin Çatlak Namlusu: NATO
- Devrim Kendi Yolunu Açıyor
- Gerçekler İnatçıldır
- Remzi Aydın Ölüm Orucu Eyleminin 392. Gününde
- Remzi Aydın İçin Basın Açıklaması
- Zindanlarda Komünist Bir Eylem

Merhaba,

20. sayımızı dünya üzerinde büyük toplumsal olayların patlak verdiği ve daha büyüklerinin doğum sancılarının şimdiden hissedildiği bir dönemde çıkarıyoruz.

Artık dünya üzerindeki toplumsal olayları takip etmek, onların luzına ulaşmak güçleşti. Gün geçmiyor ki, dünyanın herhangi bir bölgesinden bir eylem haberi gelmesin. Avrupa ve ABD’de işçiler ayakta. Avrupa’da budanan sosyal hakları korumak/yeniden kazanmak için ayağa kalkan işçiler, karşılarında tüm acımasızlığıyla kapitalist sistemin işleyiş yasalarını buluyorlar. Emekle sermaye arasındaki çelişki, asıl şimdi tüm çıplaklığıyla kendisini gösteriyor.

Bir dönem bu mücadele, “ulusal bağımsızlık” sloganına feda ediliyordu. Sanılıyordu ki “millî” bir mücadele ve buna uygun bir söylem, herkesi tek bir mücadele hattında birleştirir. Oysa kapitalizmin dünya ölçeğinde gelişimi, ulusal çitleri birer birer yıknca ve bağımlı ülkelerin burjuvazisi ilk elden işbirlikleştirilince, ulusal bağımsızlık savunusu küçük-burjuvaziye kaldı. Ancak, kapitalizmin uluslar arası gelişimi, onu da aştı. Bu sayımızın başyazısını bu konuya ayırdık.

NATO Zirvesi sonuçlandı; ancak zirve, daha bir süre gündemden düşmeyecekmiş gibi görünüyor. Emperyalist-kapitalist sistemin bu zirveyle neler hedeflediği ve NATO’nun değişen rolüyle ilgili gündem yazımızı ilgiyle okuyacağımızı düşünüyoruz. Yazıda, zirveden çıkarılması gereken en önemli sonuçlardan birinin, emperyalizme ve kapitalizme karşı bir Halk Cephesi oluşturmamanın gerekliliği olduğunu söylüyor. Bu konuda artık samimi olan tüm devrimci çevreler somut adım atmalı ve siyasi iktidarı hedefleyen bir çerçeve içinde bir araya gelmelidirler.

Ulusal Kurtuluş Hareketi’nin 1 Haziran tarihinde tek taraflı ateşkesi bitirme kararı almasından sonra devletin UKH’ne saldırıları arttı. Gerillaların kulaklarının kesilip, gözlerinin oyulması bir mesaj içeriyor. Devlet, “eğer benimle yeniden savaşacaksan eskiden olduğu gibi bunlara hazır ol” diyor. UKH ise bir yandan sokaklarda serhildanlara yönelirken, bir yandan da AB’den gelen misafirlere ve siyasi iktidarın temsilcilerine yemek veriyor ve diyalog çağrılarını yapıyor. Yüreklarının kulakları sağır olanlara yapılan diyalog çağrılarını da kuyunun dibine düşmüş bir çakıl tanesi kadar ses verebiliyor ancak.

Ortadoğu’da yaşanan son gelişmeler, fillerin tepişeceğini ve arada çimlerin ezileceğini gösteriyor. Bir yandan TC ordusu Güney’e askeri yağmak yaparken, bir yandan da TC devleti, hükümet düzeyinde Suriye ve İran’la görüşüyor. Bütün bu hazırlıkların hedefinde Kürt halkının olduğu çok açık. Ve ABD için Kürt halkının özgürlüğünün en ufak bir değeri yoktur.

Türkiye bir yanda Büyük Ortadoğu Projesi’nde kendine bir yer edinme sevdasında iken, bir yandan da devrimle çevrili olmanın handikapını yaşıyor. Bu nedenle devrimcilere, komünistlere saldırılarını artırıyor. Sendikaları kapatıyor, eylem yapanlara saldırıyor, yeni yasalar çıkarıyor.

Bütün bu saldırılar, çökmekte olan sistemi biraz daha yaşatabilmek içindir; ama oksijen çadırındaki “hasta adam”ın oradan sağ çıkması mümkün değildir. Dünyayla birlikte Türkiye de yeni bir döneme giriyor.

Ayışığı Sanat Merkezi Sarıgazi Şubesi Jandarmalar Tarafından Basıldı!

Ayışığı Sanat Merkezi Sarıgazi Şubesi 17 Temmuz saat 18.00 sularında jandarmalar tarafından basıldı. Yaklaşık 1,5 saat boyunca arama gerekçesi ile ortalığı dağıtan jandarmalar çok sayıda kitaba ve cd’ye el koydu. Şube çalışanı Taylan Özdemir ve orada bulunan 8 misafir gözaltına alındılar. Serkan Yılmaz dışında diğerleri aynı gün bırakıldılar. Serkan Yılmaz ise bir gün sonra savcılığa çıkartılarak serbest bırakıldı.

Jandarma, Pazar günü ikinci kez Ayışığı Sanat Merkezi Sarıgazi Şubesi’ni bastı. Yaklaşık 1 saat süren aramaların gerekçesi olarak da “Yasadışı TKEP/L üyesi Aysun Bozdoğan için bir anma yapılacağı” gösterildi. Aramanın ve misafirlerin kimlik kontrollerinin yapılmasının ardından jandarma sanat merkezinden ayrıldı.

Bu, Ayışığı Sanat Merkezi’nin jandarmalar tarafından ilk basıldığı değil. Devrimci sanatın işçi ve emekçiler üzerindeki dönüştürücü etkisini bilen devlet, bu tür baskınlarla, sanat emekçilerini baskı altında tutmak, bölge halkını da devrimci sanatın yapıldığı bu kurumdan uzaklaştırmak istiyor. Öyleyse Sarıgazi’nin yoksul emekçi halkı “Umudumuz Kavgada/Kavgamız Sanatımızla” diye haykıran Ayışığı Sanat Merkezi emekçilerini daha fazla sahiplenmeli ve Sarıgazi’deki bu ablu-kayı dağıtmalıdır.

**DEVRİMCİ SANAT SUSTURULAMAZ!
BASKILAR BİZİ YILDIRAMAZ!**

Ayışığı Sanat Merkezi

Küçük-Burjuvanın Çiğnemenen Ulusal Onuru

Ulusallık adına, burjuvazinin terk ettiği ne varsa, küçük-burjuvazi tarafından sahiplenildi. Bir zamanlar “ulusal güç” olmak burjuvazinin egemenlik ilkesiyken, sonradan, küçük-burjuvazinin politik ilkesi oldu. Üzerinde durduğumuz bağımlı kapitalist ülkelerde, burjuvazi kaçınılmaz olarak işbirlikçiliğe yöneldi. O zaman küçük-burjuvazi “ulusalcılığın” tek mirasçısı olarak hareket etti. Artık onun gözünde burjuvazi “gayri-millî” bir güçtür. O günden sonra, “millî güçlerin” biricik temsilcisi olarak davrandı.

Fakat burjuvazinin başına gelen, küçük-burjuvazinin başına da geldi. Kapitalist ekonominin kozmopolit karakteri, kapitalist ekonomilerin dünya ekonomisine bağlanması, kısacası kapitalist meta üretiminin evrensel gelişimi ve egemenliği, tüm ülkelerin ekonomilerini değişime uğrattı. Bu gelişme küçük-mülkiyet üzerinde devrimci bir etki yarattı. Geleneksel mülkiyet çöktü. Küçük-mülkiyetin durumu değişime uğradı; kapitalist üretimin denetimi ve egemenliğine girdi. Kapitalist toplumun sınıfı olan bir küçük-burjuvazi oluştu. Artık varlığı, kapitalist ekonomiye sıkı sıkıya bağlı olan bir küçük-burjuvazi söz konusu.

Kapitalist ekonomi karşısında bağımsız bir üretim alanı kalmadı. Dolayısıyla kapitalist karşısında bağımsız bir küçük-mülk sahibinden de söz edilemez. Tüm sınıflar, kapitalist sınıfa bağımlıdır. Kırın ve kentin o “özgür” üretici sınıfı, artık çok gerilerde kaldı.

Meta üretiminin evresel gelişimi; ulusal sınırları ortadan kaldıracı çok oldu. Bu yoldan önce burjuvazi geçerek dünya pazarına bağlandı; ardından küçük-burjuvazi aynı yolu izledi. Küçük-burjuvazi dar ulusal sınırları aşarak dünyaya açıldı; çıkarlarının onu götürdüğü her yere gitti. Dünya sahnesine çıkmış bir sınıf olarak, hiçbir şey artık onu eski günlere döndüremezdi; ulusallık onun için de geçmişte kalmıştır.

Ulusallık iddiasında olan yalnızca küçük burjuvazinin sol kandaında kalıyor; özellikle de onun sosyalist temsilcileri. Ne zaman emperyalizmin yeni bir saldırısı gündeme gelse küçük-burjuvaların en militan kanadı hemen ulusal bayrağı dalgalandırıyor: buradan ilerleyelim!. Kitleleri kendisini izlemeye çağırır. Eğer yanlış çağda olmasalardı, zafer işten bile değildi. Geniş halk kitlelerini harekete geçirmek için, başvurdukları en etkin silah: ulusal onur. Bu sihirli sözcükler kullanıldı mı, herkes çiğnemenen ulusal onurunu kurtarmak için, derin uykusundan hemen uyanacak, sonra her şey bunun ardından sökün edecekler.

Peki sınıflar, sınıf farklılıkları, sınıf çelişkileri, sınıf savaşımı ne oldu? diye sorduğumuzda, onlar tarafından: “siz de şu sınıf meselesini her yere sokuyorsunuz” denilerek eleştirildik. Vatan meselesi oldu mu, her tür sınıf çatışması bir kenara itilmeli; tüm “milliyetçi güçler” ulusal bayrak altında toplanmalı. Lenin’in sömürgecilğe karşı ulusal kurtuluş savaşında bile proletarya hareketinin, burjuvaziden (ulusal) bağımsız hareket etmesi biçimindeki düşünceleri onlar için hiçbir şey ifade etmiyor. Burjuva ulusal çıkarlar uğruna, proletaryanın sınıf çıkarlarını ve hedeflerini feda etmeye hazırlar. Böylece, açıktır ki, ulusal birlik, ulusal onur ve ulusal bağımsızlık uğru-

na sınıf mücadelesinin üstünü örtme ve burjuvazi ile bir “ulusal-demokratik cephe” kurarak burjuva sınıf işbirliğine gönüllüler.

Türkiye sol hareketinde “bağımsızlık” anlayışı epey eskilere gider. ’70 öncesi “millî bağımsızlık” anlayışı egemen bir çizgi. ’71 devrimci mücadelesi, çeşitli yönlerden geçmiş hareketi aşmakla birlikte, bu yönü aşmamıştır. Bunun temel nedeni “Millî Demokratik Devrim” anlayışına bağlı olmasıdır. ’70 sonrası bu program köklü bir eleştiriden geçirilip aşıldı. Ama hala aşamayanlar vardı. “Bağımsız Türkiye”, sözü edilen çevreler için devrimin stratejik sloganıydı. Daha farklı bir

program (“Sosyalist Devrim”) savunan çevreler de, başka ifadelerle “bağımsızlık”ı öncelikli bir hedef olarak savundular. Böylece “bağımsızlık”çı program, sol harekette egemen olmaya devam etti.

Bu anlayışa köklü eleştiriyi, kesintisiz biçimde sosyalizme varan Demokratik Halk Devrimi programıyla çıkan komünistler yöneltti. Emperyalizme karşı mücadele, tekeli kapitalizme ve faşizme karşı mücadeleden ayrı ele alınamaz. Bağımlı kapitalist ülkelerde, anti-emperyalist strateji, diğerlerinden bağımsız, başlı başına bir strateji olarak ileri sürülemez. Bunun maddi temeli yok. Bağımlı ülkeler, emperyalizme mali, ekonomik olarak bağımlıdır. İç içedir. Devrim ancak bu bütünlüğe karşı yapılabilir. Buna bağlı olarak devrimin temel stratejik sloganı **Fabrikalar, Tarlalar, Siyasi İktidar, Her Şey Emegin Olacak**, biçiminde ifade edilebilir. Bu hedef emperyalizmin egemenliğine son vermeyi de içerir-mesele biçimsel bir bağımsızlık değil, mesele bir toplumsal sistemden başka bir toplumsal sisteme geçiştir. Türkiye’nin ekonomik koşullarında devrimci bir program ancak bu biçimde ortaya konabilir.

“Bağımsızlık” mücadelesini başa alanlar, emperyalizmi içerdeki işbirlikçilerden soyutlamakla kalmıyor; esas olarak dikkatlerini iç mücadeleden başka yere çekmiş oluyorlar. Türkiye de tekeli kapitalizmin egemenliği var. Emperyalizmin egemenliği bu egemenlikle birlikte bir egemenliktir. Bu temelde kapitalist egemenliği yıkmak için bir hedefi önümüze koymalıyız. Bu, **demokrasi ve sosyalizm** mücadelesidir. Mücadele tüm olarak kapitalist egemenliğe yönelmiştir. Zaten mücadele on yıllardır bu zeminde, iç mücadele olarak gelişti. Bunun dışında mücadele arayışları temelsizdir. Emperyalizmin ekonomik ilhakı sonuna kadar vardırma süreci mücadelenin bir iç mücadele olarak gelişmesini değiştirmez; demokrasi ve sosyalizm mücadelesi tarihsel bir aşamadır; ekonomik, tarihsel koşullar alt-üst olmadıkça da devam eder.

Küçük burjuva sosyalizmi, yıllarca iç ayaklanma, iç savaş biçiminde gelişen sınıf mücadelesinin üstünü örtmek için birden bire “ulusallık” söylemlerini öne çıkarmaya başladı. Bu amaçla “ulusal güç” arayışına bile girildi. Bula bula emperyalizmin gönüllü işbirlikçileri dinci-burjuva güçleri buldular. Böyle olunca bugüne dek kullanageldikleri “her tür gericiliğe” ajitasyonunu bir kenara bıraktılar. Türkiye’deki sınıflar mücadelesi gelişmiş bir mücadeledir. Hiç kimse onu geriye götürmez; tarihin çarkı geriye çevrilemez. Emperyalist saldırıların dünya çapında öne çıkması, bağımlı kapitalist ülkelerdeki devrim mücadelesini; sömürgelelerdeki gibi salt bir “ulusal kurtuluş” günlerine götürmez. Artık yeni sömürgecilik döneminde emperyalizme karşı mücadele demokrasi ve sosyalizm mücadelesidir.

Devrim, egemen olanın yıkılmasıdır. Türkiye’de egemen olan ise emperyalizm ve işbirlikçi sermayedir. Her ikisinin bütünlüğüdür. Devrim mücadelesi de bu bütünlüklü egemenliğe karşı verilir. Pratikte proletaryanın ve tüm emekçi halk kitlelerinin devrim mücadelesi varolan burjuva egemenliğe karşı veriliyor.

Sınıf mücadelesi, doğasına uygun gelişiyor.

C.DAĞLI

“Sosyal Bir Avrupa İçin” mi?

SOSYALİST BİR AVRUPA İÇİN Mİ?

Avrupa işçi sınıfı, kapitalist egemenliği sarstığı önceki dönemler gibi, yeniden ayağa kalktı. İlk defasında ve sonraki her eyleme kalkıştığında, kapitalist egemenliği yıkacak kadar ileri gidemedi. İlk ayağa kalktığında, üretici güçler kapitalizmi yıkacak kadar olgunlaşmamıştı, sonrasında ise burjuva egemenliği devremeyecek kadar kendisi burjuvallaşmıştı. Burjuva toplum, bu nedenlerle bugünleri görebilmiştir.

Avrupa işçi sınıfı, bugün daha birikimli, savaş yeteneği artmış, daha ileriye gitmeye kararlı; nesnel koşullar da, hedefine ulaşmak için her bakımdan daha bir olgun. Böyle bir durumda, devrimci bir programın önemi her zamankinden daha bir önem kazanmıştır.

İşçi sınıfı yeniden ayağa kalkarken ve iç savaş sesleri arasında burjuvaziyle karşı karşıya gelirken “yeni bir toplum mümkün” düşüncesinden hareket ediyor. Artık kapitalizm koşullarında, kapitalist toplum ölçütleriyle yaşanamayacağı pratikte ortaya çıkınca, onu düşünce alanına yansıtı. Burada, kapitalizmi aşan bir eğilim var; gelmekte olan yeni ve daha üst bir toplumun anlatımı var, ama tüm netliğiyle değil; henüz komünist devrim programı düzeyinde değil. Hatta ifade ediş haliyle geçmiş dönemin çok gerisine düşmüştür: “Sosyal Bir Avrupa için”.

“Sosyal Bir Avrupa” sözü, her şeyden önce, anlamı olmayan bir sözdür. Anlaşılmazdır. Ne demek isteniyor “sosyal” Avrupa ile. Bu, 19. yüzyılda seslendirilen anlamsız “toplumsal demokrasi” ifadesine benziyor.

Fakat biz, “Sosyal Bir Avrupa”da yazılanları değil, yazılmayanları okuyalım. Yazılmayan şey şudur: Avrupa işçi sınıfının bugünkü sosyal yaşamının devamını sağlayacak ve güvenceye alacak önlemlerin alınması. Bu istem, mevcut durumun devamını sağlamanın ötesine gitmiyor. Bu nedenle, burjuva işçi sendikalarının gözde istemidir. Peki sosyalistler neden bunu eleştirmiyor? Çünkü onlar da, sendikal siyaseti aşamıyor. Sonuç: sendikalizmin egemenliği.

İşçi sınıfı sosyal haklarını güvenceye alacak “Sosyal Bir Avrupa İçin” mücadele yolunda ilerlerken bir de bakacağız ki,

kapitalizmin sınırlarını aşamamışız. Güvenceye almaya uğraştığımız haklar, elimizden uçup gitmiş. Çünkü bugüne dek o haklar elde edilmişti; ama kapitalizmin yasalarının işlemeyle bir bir yitirildi. Tek başına işçi sınıfının örgütlülüğü ve mücadelesi, işçilerin sosyal kazanımlarını güvenceye alamaz. Sistemin ekonomik yasaları, çok rahatlıkla, bu kazanımları etkisiz hale getirebilir. Sistemin kendisi devam ederken, kendinizi onun sonuçlarından koruyamazsınız. Sistem aynı sonuçları daha yıkıcı olarak her gün yeniden ve yeniden üretiyor. Bunlar sermaye birikiminin kaçınılmaz sonuçlarıdır.

Tek tekele doğru ilerleme, sermaye birikiminin tarihi eğilimidir. Henüz bu noktaya gelinmedi, fakat bu yönde epey mesafe alındı. Kapitalizm, büyük bir hızla buraya doğru ilerliyor. Bu, öylesine bir süreç ki, üretimin toplumsal niteliği ileri boyutlar kazanır, emeğin sosyal karakteri çok belirginleşir, emek-sermaye çelişkisi en olgun hale gelir; kapitalizm, kaçınılmaz olarak sosyalizme dönüşür- daha tek tekele varmadan, dünya proletaryası kapitalizmin hakkından gelir.

AB, diğer şeyler bir yana, ekonomik olarak, dünyada tek tekele gitme eğilimini ifade eder. Kapitalist ekonomiler ister AB biçiminde, ister başka biçimlerde, ama mutlaka bu yola girecektir. Kapitalist ekonominin yasalarını anlamayanlar, kapitalist üretimin nereye doğru gittiğini de anlamamış olurlar. Bu konuda söyleyecekleri her şey, bilimsellikten uzak, havada kalır.

Avrupa proletaryası, Türkiye proletaryası ve Kürdistan proletaryası, AB karşısında tavır alırken, küçük-burjuva tepkiciliğine düşmeden, materyalist eleştirel sosyalizmin ışığında bakmalı. Sosyalizmin aydınlatıcılığı her şeyi gün gibi açığa çıkarır. AB kapitalist bir birliktir. Kapitalist bir tekeldir. Dolayısıyla her kapitalist tekel gibi, tüm uzlaşmaz çelişkilerle yüküldür ve çelişkilerin çözüm öğelerini de içinde taşır. AB, ayrı ulusların oluşturduğu bir “birlik” olması dolayısıyla, kapitalist uluslar ve güçler arasındaki tüm çelişkileri de içine taşır. Tam bir çelişkiler yumağı.

Küçük-burjuva tepkici hareketten tamamen farklı olarak,

İşçi sınıfı yeniden ayağa kalkarken ve iç savaş sesleri arasında burjuvaziyle karşı karşıya gelirken “yeni bir toplum mümkün” düşüncesinden hareket ediyor. Artık kapitalizm koşullarında, kapitalist toplum ölçütleriyle yaşanamayacağı pratikte ortaya çıkınca, onu düşünce alanına yansıtı. Burada, kapitalizmi aşan bir eğilim var; gelmekte olan yeni ve daha üst bir toplumun anlatımı var, ama tüm netliğiyle değil; henüz komünist devrim programı düzeyinde değil.

ulaşmış bulunan ekonomik düzeyden geriye gidişi değil, Lenin'in söylediği gibi hareket etmeliyiz: "Tröstleri vb. aşarak ileri, onları aşarak sosyalizme". Proletarya ve proletarya komünistleri olarak Avrupa'nın yeniden örgütlenmesini savunmalıyız; hedefimiz de bu olmalıdır. Bugünkü Avrupa ve AB kapitalist temelde, yani ücretli-emek temelinde örgütlenmiştir. Dolayısıyla, proletaryanın AB'den yana olması demek, kendi köleliğinden yana olması demektir. Avrupa yeniden örgütlenmelidir; bu defa özgür emekçilerin oluşturduğu bir birlik olarak. Kendi kurtuluşunu, dolayısıyla insanlığın kurtuluşunu amaç edinmiş devrimci bir sınıf ancak böyle düşünür. Egemenliği ele geçirmiş, buna dayanarak Avrupa'yı, Amerika'yı, Japonya'yı yeniden örgütlemiş bir proletarya, hazır aldığı güçlü ekonomileri insanlığın kurtuluşunun bir kaldıracı haline getirebilir. Devrimci Marksizm böyle düşünür. Proletaryanın sloganı ise: Sosyalist Bir Avrupa İçin'dir.

Türkiye emekçi hareketinde ve sol harekette iki eğilim var ki, biri AB yanlısı, diğeri karşıtı. AB yanlıları kapitalist oluşuna bakmaksızın, güçlü bir Avrupa'dan yana. Bunu "Emeğin Avrupası" süsüyle birlikte savunuyorlar. "Emeğin Avrupası", Türkiye emek hareketini Avrupa burjuvazisinin egemenliğine daha güçlü bağlarla bağlamanın sosyalistçe gerekçesidir. Yoksa, Avrupa burjuvazisini devrimle devirmeyi, proletaryanın egemenliği ele geçirmesini, Avrupa'nın emeğin olmasını hiçbir biçimde savunmuyorlar. Burada savunmuyorlar ki, orada savunsunlar. Karşı çıkanlar ise, "AB emperyalisttir" diyor, ama başka bir şey demiyorlar. Yerine ne konacak "Bağımsız Türkiye" mi, yani "bağımsızlıkçı kapitalizm" mi? Sonuçta her iki uçta da burjuvazi var. Bir de, devrimci laflarla süslenmiş oportünizmin tavrı var: özünde, diğer karşı çıkanların tutumundan farklı değildir. Yalnızca sosyalizm, devrim sözcüklerini diğerlerinden daha bolca kullanıyorlar, o kadar.

Türkiye ve Kürdistan proletaryasının AB karşısındaki politikası, Avrupa proletaryasından ayrı değildir: Yalnızca kapitalist Avrupa Birliği'ni değil, temelindeki kapitalist Avrupa'yı da yıkmak, O'nu sosyalist temelde yeniden örgütlemek. Bunun için Avrupa proletaryasıyla birlikte kapitalist AB'ye ve kapitalist Avrupa'ya karşı savaşım vermek.

Türk burjuvazisinin AB'ye üye olma nedeni açıktır: Ekonomik zorunluluklar ve devrimin baskısından kurtulmak. Avrupa burjuvazisi açısından ise, Türkiye'nin ekonomik ilhakını sonuna dek vardırarak. Bunun dışında "demokrasi, insan hakları" vb için söyledikleri her şey, burjuvazinin hedefe varmasında sadece basit birer araç. Kapitalizmin yapısını ve halklara yaptıklarını çok iyi bilen emekçiler buna inanabilir mi? Türkiye hangi ekonomik bloğa girerse girsin, tüm kapitalist bloklar, birlikler yalnızca emekçi halkları biraz daha yoksullaştırır, yıkımı boyutlandırır. Bu ekonomik-toplumsal gerçeklerden hareketle, her kapitalist birliğe ve temelindeki kapitalizme karşı savaş vermek; onu yıkmak; emeği ve dolayısıyla toplumu yeniden örgütlemek; bu amaçla iktidarı zora dayalı devrimle ele geçirmek her zaman görevimiz olacaktır. □

GERÇEKLER İNATÇIDIR

Halkların katili NATO'nun İstanbul'da gerçekleştirdiği zirvenin politik sonuçları önümüzdeki süreçte daha da netleşecek. Zirvede emperyalistlerin halklara karşı yeni saldırı planlarını görüştikleri biliniyor. Başta Ortadoğu olmak üzere, dünyanın bir çok bölgesinde yeni savaşlar gündeme gelecek.

Elbette dünya işçi sınıfı ve emekçilerinin, ezilen halklarının, komünist ve devrimcilerin emperyalistlerin bu savaş hazırlıklarına bir cevabı olacaktır. Küreselleşen burjuva iç-savaşına karşı işçi sınıfı ve emekçiler de devrimci iç-savaş başlatacak ve kapitalist sistemin sıçramalı çöküşünü hızlandıracaklardır.

İstanbul'da yapılan NATO Zirvesi boyunca süren eylemler, bunun en iyi göstergesi oldu. Devrimci örgüt ve partiler, üç gün boyunca İstanbul sokaklarında emperyalistlere ve onların işbirlikçisi tekелci burjuvaziye karşı savaştılar. Faşist devletin günlerce önceden devrimcilere karşı başlattığı ve zirve boyunca sürdürdüğü terör, devrimcileri yıldırmadı. Devrimciler ellerindeki bütün olanakları kullanarak üç gün boyunca halkların katili NATO'ya karşı mücadeleyi yükselttiler.

Zirve öncesinde önemle vurguladığımız, devrimci yapılar arasındaki güç ve eylem birliğinin ne kadar gerekli olduğu, zirve boyunca ve sonrasında daha iyi anlaşıldı. Eğer reformist çevreleri ikna etmek için harcanan enerjinin küçük bir kısmı devrimcilerin kendi aralarında oluşturacağı güç ve eylem birliklerine verilseydi, bu zirvenin engellenmesi mümkün olabilirdi. Şimdi, bugün, reformistlerle iş yapılamayacağını anlaşılmış olması da bir ilerlemedir. Ancak bunu anlamak için her defasında onlarla kaybedilen zamanın haddi hesabı yoktur. Ekmek ve Adalet dergisi, 4 Temmuz tarihli sayısında "Reformist kesimin hemen her önemli olayda böyle hareket edeceği, devrimcilerden ayrı duracağı kesinleşmiştir" diyor. Peki bu yeni mi anlaşılıyor? Reformizmin devrimden kaçış olduğunu anlamak için NATO zirvesini beklemek mi gerekiyordu? Reformistlerin devrimden kaçtıkları gibi devrimcilerden de kaçacakları zirve öncesinde de gün gibi ortada değil miydi? Şu anda süren büyük Ölüm Orucu Eylemi karşısında reformistlerin takındıkları tavır, onların ne olduğunu göstermeye yetmiyor mu? Yıllar yılı onları devrim saflarına çekmek için uğraşanlar, yorulmadılar mı hala? Örneğin Atılım çevresi "reformist yol arkadaşları" dediği TKP'yi eleştirirken niye hala iki arada →

Leninistler Okmeydanı'nda Barikatlarda

bir derede kalıyor? Reformistlerden devrimcilere yol arkadaşı olduğu nerede görülmüş. Onlar devrime sırtlarını döneli çok uzun zaman olmadı mı? Bunun da ötesine geçip onların yer yer devrimin karşısına geçtiklerini, burjuvaziyle aynı dili kullanıp devrime ve devrimcilere saldırdıklarını bilmeyen mi kaldı. Örneğin EMEP çevresinin en son Çapa'da bir yanlışlık sonucu patlayan bombayı nasıl hemen devrimcilere bir saldırı gerekçesi haline getirdiğini görmedik mi? Reformizmin devrimin ayaklarına vurulmaya çalışılan bir pranga olduğunu anlamak için daha kaç NATO zirvesi geçirmemiz gerekecek? Ekmek ve Adalet, *“Reformizmle her uzlaşma, reformizmden her etkilenme de devrimi zayıflatır”* diyor. O halde daha niye hala reformistler arasında *“iyi reformist-kötü reformist”* seçimi yapmaya çalışıyorsunuz. Madem Okmeydanı'ndaki devrimciler arasındaki güç ve eylem birliğine atıfta bulunarak *“Okmeydanı'ndaki direniş, birlikte direnilebileceğini, birlikte çatışabileceğini dosta düşmana göstermiştir”* diyorsunuz, o halde hala bu birlikteliğin içine reformistlerin tümünü olmasa da bir kısmını çağırıyorsunuz. *“EMEP artık safını belirlemelidir”* derken yaptığımız tam da bu değil mi? Ya da hala ısrarla süreçte temel belirleyenin NATO Karşısı Birlik olduğunu söylemeniz de aynı anlama gelmiyor mu? Oysa herkes biliyor ki, bu süreçte başından sonuna belirleyici olan Okmeydanı'nda kendi içinde toplanan devrimci yapılar. NATO Karşısı Birlik'in içinde bulunan reformist çevreler burada yoktular.

27 Haziran akşamı, Okmeydanı'nda kendi içinde toplanan devrimci yapılara Mücadele Birliği temsilcisi dananın kuyruğunun burada kopacağını; hazırlıklarının buna göre yapılması gerektiğini söylemiştir. Diğer devrimci yapılar ise slogsız ve pankartlar açılmadan yürünürse Mecidiyeköy'e gidilebileceğine dair bir iyimserliğe sahiptiler. So-

nuçta biz devrimci birliği bozmamak adına bunu kabul ettik. Yine Mecidiyeköy'e yürüme istikameti olarak belirlenen Perpa önünden yürüyüşün de taktiksel olarak yanlış olduğunu, başka bir yönden (ki bu yön somut olarak ifade edilmiştir) gidilirse NATO vadisine çıkılabileceğini ve Lütfi Kırdar'ın zorlanabileceğini ifade ettik, ama bu önerimiz de kabul edilmedi. 28 Haziran sabahı Perpa önünün asker ve polislerce kesilmiş olduğu haberi geldiğinde, devletin saldırı hazırlığı içinde olduğu açıktı. Zaten bundan başka bir şey beklemek düşmanı hiç tanımamak olurdu. 28'i sabahı, 27'si akşamı yaptığımız öneriyi tekrarladık. Başka bir yürüyüş istikameti önerdik ve buradan yürürsek ara sokaklarda çatışabileceğimizi söyledik. Buna rağmen çatışma için en elverişsiz yer olan Perpa önünden yürüme kararı alındı. Orada çatış-

ma olanağının çok az olduğu çok belliydi; ama orada bulunan yapıların *“çatışma ihtimali”* konusundaki iyimserlikleri, kitleyi Perpa üzerinden yürümeye yöneltti. Biz Mücadele Birliği olarak burada ayrı bir tavır sergilemeyi devrimci-ler arası güç ve eylem birliğini bozacağı düşüncesiyle doğru görmedik.

Perpa'da saldırı olduktan sonra Mücadele Birliği olarak hep savaşın en sıcak alanlarında olduk. Okmeydanı'ndaki barikatlarda Leninistler tüm güçleriyle çarpıştılar. Bunu herkes gördü, ancak buna rağmen zirve sonrası dergi ve gazetelerde çıkan yazılara bakıldığında bir yok sayma tavrı olduğu dikkatimizi çekti. Perpa'ya yürüyüş kolunun en önünde de biz vardık, düşmana ilk taşı ve molotofu atanların arasında da biz vardık; Okmeydanı'na yayılan çatışmalarda da belirgin bir etkimiz vardı. Ve daha sonra 28'inde Taksim Meydanı'nda burjuvazinin karşısına dimdik çıkıp basın açıklaması okuyan yine Mücadele Birliği okurlarıydı. Flash TV'ye girerek pankart asan ve basın açıklaması yapanlarda Mücadele Birliği okurlarıydı. Bunların hiçbiri görmezlikten gelinemeyecek, iki güne sığdırılmış büyük eylemlerdir. Mücadele Birliği en başından beri söylediği *“Halkların Katili NATO'yu Dağıtalım”* sloganına uygun olarak davranmıştır. Halkların katiline zirveyi yaptırmamak için elinden gelen tüm gayreti göstermiştir.

Devrimci gördüğümüz siyasi yapılarla eylem birliğine tüm süreç boyunca önem verdik. Onların reformistlerle birlikte iş yapma ısrarlarını doğru görmedik. Gerektiğinde proletaryanın bağımsız sınıf tavrını göstermekten geri durmadık. Bütün süreç boyunca savaşın içinde olduk. Halkların katiline İstanbul'u dar etmek için öne çıktık.

Bir kez daha hatırlatıyoruz: gerçekler inatçıdır, kendilerini er ya da geç, ama mutlaka kabul ettirirler.□

Sermayenin Çatlak Namlusu: NATO

Kolay değil tabii, çökmekte olan bir dünyayı ayakta tutmaya çalışmak. İşlerin tıkrında gittiği günlerde, kardeş kardeş yaşayan burjuvalar; sistemin sonunu haber veren olaylar ve olgular karşısında, suçu bir diğerine atma konusunda rezil bir yarışa gitmekten kendilerini alamıyorlar. Oysa, ne de güzel hayallerle toplanmışlardı İstanbul'da. NATO'yu tüm dünya emekçilerine yönelik bir namlu haline getirirken, dünyanın bütün burjuvalarını da tek bir bayrak ve strateji altında toplayacaklardı. NATO, küresel-iç savaşta emperyalist-kapitalist dünyanın, halklara ve emekçilere çevrilmiş tek namlusu olacaktı. Ve bu sayede ABD, hegemonyasında aldığı büyük tahribatı biraz olsun tamir edecekti. Ama olmadı. Namlu çatlak çıktı.

Kağıt üzerinde, zirveden beklenenler, yazılan umutlar, pembe tablolar çizdi burjuva dünyaya. Nihayet NATO, 89'da kaybettiğini sandığı kimliğini buluyordu: 21. yüzyıl ayaklanmalar yüzyılı olacaktı. Öyleyse NATO da karşı ayaklanmacı bir oluşum olarak yeniden yapılanmalıydı. Bu amaçla bir çok adım atıldı. NATO bünyesinde kurulan Acil Müdahale Gücü (NRF), dünyanın herhangi bir yerinde, aniden çıkacak ayaklanmalara çok hızlı müdahale edebilecek kapasiteye sahip 20 bin kişilik modern ve teknolojik bir güçtü. NATO giderek genişliyordu, bünyesine kattığı bütün ülkeleri "küresel iç savaş ve devrimlere" göre eğitecekti. Bütün bu zahmetli ve pahalı işlerin asıl yükünü çeken ABD de, aslan payını alacaktı elbette. Esasta çok geniş bir coğrafi alanı tam ilhak etmek için her türlü askeri tehdidi diplomatik ve politik atakları öngören ABD planı Büyük Ortadoğu Projesi (BOP), NATO'yla askeri bir güce kavuşacaktı.

Bütün bu beklentileri gerçekleştireceğini söyleyen, bu anlamda "tarihi" nitelmesi yapılan İstanbul Zirvesi'nde çıkan sonuçlar ne oldu? Acil Müdahale Gücü(NRF), Afganistan'a bile gönderilemedi, bu konuda karar alınmadı. "Terörizm"e karşı eğitilecek ülkeler içinde, listenin başında bulunan Irak için dahi ortak bir karar çıkartılmadı. Irak ordusunun NATO tarafından eğitilmesi kabul görmedi. Sadece "ü-

ye ülkeler eğitime katkı sunabilirler" dendi. Böyle bir yardım için, hiçbir ülke NATO Zirvesi'nden alınacak bir kararı beklemek zorunda değil. ABD'nin üzerinde en çok durduğu BOP'a ilişkin ise somut hiçbir adım, ortak iradeyi yansıtan bir karar çıkmadı. Sonuç olarak; İstanbul zirvesiyle dağ, fare doğurmuş oldu.

Peki ama, emperyalist-kapitalist dünya ayaklanmalarla, işçi sınıfının giderek sertleşen mücadelesiyle sarsılırken, sistem dünya çapında bir krizle birlikte çöküş dönemini yaşarken, burjuva dünyası, gelişmeleri kendi lehine çevirebilecek bir ortaklığı neden yakalayamıyor? Tüm sistemin çöküşünü önlemek üzere ABD'nin dünya emekçilerine karşı giriştiği 3. Dünya Sava-

şı'na NATO bünyesinde bile, gereken destek çıkmıyor. Kimilerine anlaşılmaz görünen bu olguların esas gizi, sistemin temelini oluşturan tekelliliğin ölümcül bir karakterinde yatıyor: Lenin'in sözleriyle: "*Tekellilik ve rekabet, işte ölümcül bileşim.*" Bütün bu yaşananlar, tekelliliğin bu ölümcül karakterinin pratik düzeyde yansımasıdır.

Emperyalizmin Stratejik Bunalımı

NATO Zirvesi, uzun süredir yaşanan bir gelişmeyi bir kez daha belirginleştirdi. ABD, hegemonyasının kaybıyla birlikte çöküşe doğru gidiyor. Elinden kaçırdığı hegemonyayı yeniden yakalayabilmek için dünya çapında başlattığı savaş, ABD'nin çöküşünü hızlandırdı. Bu gerçeği, on yıllar boyunca ABD'nin en sadık işbirlikçisi sıfatıyla her türlü katliamın emrini vermekten çekinmeyen Demirel bile kabul ediyor. NATO Zirvesi öncesi konuşan tescilli işbirlikçi şunları söylüyor: "*ABD prestij kaybetti. Bir sene önce 'ben güçlüyüm, istediğimi yaparım, sen de kimsin' dediklerine bugün, 'gelin beni kurtarın' diyor.*"

Bir çok ABD şirketi, bu prestij kaybının bedelini ödüyor. ABD, yurtdışındaki bir çok iş anlaşmasını, ihaleyi, işbirliği ve yatırım imkanlarını yitiriyor. Bir çok tekel, böyle bir sonucun sorumlusu olarak gördükleri Bush'a karşı kampanya yürütüyorlar. Başkanlık yarışında Bush'un rakibi olan Kerry'nin en önemli seçim sözü ise, "bozulan iş ilişkilerini düzeltmek" oluyor.

ABD, tek başına giriştiği 3. Dünya Savaşı'nda kaybettiği prestiji, NATO yoluyla AB ülkelerini de işin içine katarak düzeltmek ya da daha doğru bir deyişle, rezaletin odağı olmaktan çıkmak istedi. Fakat AB, ABD'nin yaralarına merhem olmak konusunda hiç de gönüllü değil. Her adımda pazarlık yapıyor, karşılığını almak istiyor, kısacası ABD'ye tam diz çöktürüp, bütün ipleri eline almak peşinde. Afganistan'a asker yolluyor, ama karşılığında Bosna'dan ABD'yi çıkarıyor.

ABD, NATO aracılığıyla uzun yıllar Avrupa üzerinde e-

ZİRVE'DE HATIRA FOTOĞRAFI

NATO Zirvesi, Genel Sekreter Scheffer'in açılış konuşmasıyla başladı. Scheffer, NATO'nun bölgesel güvenliği ve huzuru sağlamaya kararlı olduğunu kaydetti. Sezer ise, ev sahibi ülke sıfatıyla yaptığı konuşmada, "Birliğe destek önceliklerimiz arasındadır" dedi.

Bush'a AB azarı

Bush'un "AB Türkiye'ye takvim vermeli" sözlerine Fransa ve Hollanda'dan sert tepki geldi: Herkes kendi işine baksın... ■ 11'DE

gemenlik kurmuştu. Estonya'dan Bulgaristan'a kadar, bir çok yeni Avrupa ülkesiyle NATO'nun egemenlik alanı büyüdü. Büyümeye paralel olarak NATO içinde olduğu kadar, NATO dışında da büyük çelişkiler açığa çıktı. Bu çelişkilerin en önemlisi, Rusya ile yaşanandır. İstanbul Zirvesi'ne Putin katılmadı. Ve iki yıl önce kurulan NATO-Rusya ilişkileri büyük yara aldı. İstanbul'da konuşan Rusya Dışişleri Bakanı Lavrov: "Bu bir genişleme değil, askeri asimilasyon halini aldı. Rusya sınırındaki ülkelere NATO birlikleri yığıyor. Bunun sebebi ne?" sözleriyle, varolan çelişkilerin ciddi bir çatışmaya doğru ilerlediğini işaret ediyordu. Bu sözler, çok önemli gelişmeleri haber veren, ciddi uyarılardır. ABD'nin çöküşünü hızlandıran çelişkilere, Rusya'nın da büyük katkıları olacağını gösteriyor.

NATO içinde ve dışında yoğunlaşan çelişkilerin derinleşmesindeki en önemli rol, kuşkusuz, dünya proletaryası ve emekçi halkların yükselen devrimci mücadelesidir. ABD'yi, AB'yi ve NATO'yu stratejik bir bunalıma sokan, aralarındaki çatışmayı körükleyen bu mücadeledir. NATO içinde yaşanan tartışma ve anlaşmazlıkların nedenini, sekreter Scheffer, şu sözlerle açıklıyordu: "NATO'nun tek başına Afganistan'a ya da Irak'a istikrar getirmesi mümkün değil. Çünkü olay çok farklı. Uluslararası kurumların inandırıcılığı tartışılıyor. Bir çok ülkede halklar NATO, AB, BM gibi kuruluşlara güvenmiyor."

Yorum gerektirmeyecek kadar açık bir itiraf.

Eyleme Dayanan Enternasyonalizm

NATO Zirvesi, bir süredir işaret ettiğimiz bir gerçeğin, yani başımızda kendini ifade etmesi açısından önemli oldu. Bir süredir emperyalist-kapitalist dünya, siyasi bir kriz yaşa-

maktadır. Bu siyasi kriz, onun en tepedeki kurumlarına yansıyor. Ayaklanmalar yüzyılında dünya halkları artık BM, IMF, NATO vb. emperyalist kurumlarla yönetilmek istemiyor. Emperyalistler de, dünya halklarını bu kurumlar aracılığıyla, artık eskisi gibi yönetemiyorlar. NATO'da, herhangi bir konuda "ortak irade ve karar" çıkmasını çoğu zaman imkansız hale getiren olgu, öyle sanıldığı gibi, NATO'nun "kimlik bunalımı" değildir, dünya halkları arasında gelişen bir olgudur. Emperyalizm, emekçiler ve halklar karşısında zayıf düşüyor, yıpranıyor ve bu zayıflık onu, kaçınılmaz biçimde iç kavgalara sürüklüyor.

Oysa, emekçi halklar ve dünya proletaryası açısından, tam tersi bir durum yaşanıyor. İstanbul Zirvesi, sadece emperyalistler arası çetin kavga ve pazarlıklarla tarihe geçmedi, aynı zamanda kararlı, militan ve diri bir devrimin kendini dünya halklarına bir kez daha kanıtlanmasıyla da tarihi oldu.

Haziran ayı boyunca, bu topraklar, adeta eylem alanına dönüşmüştü. NATO Zirvesi nedeniyle, eylemler hiç durmadı, çok geniş ve çok yaygın biçimlere büründü. Sadece gençlik gruplarına, anarşist çevrelere ve bunların protestolarına alışkın olan NATO yöneticileri, bu kez işçi sınıfını ve sendikaları da karşılarında buldular. İşçi sınıfı ve emekçilerde, NATO Zirvesi nedeniyle, enternasyonal bir bilinçlenme yaşandı. Bu bilinç, kendini eylemlerde ifade etti.

Zirve dolayısıyla, dünya halklarının gözü kulağı İstanbul'daydı. Avrupa'nın çeşitli ülkelerinden, Ortadoğu ve Küba'dan, eylemlere katılmak için gelen gruplar oldu. İstanbul sokakları, proletarya enternasyonalizminin eylem temelinde hayat bulduğu bir alan oldu. Emperyalizm, kendi içinde zayıf düşer ve çatışmalarla yıpranırken, sokaklardaki çatışmalar, dünya proletaryasını ve halkları bir araya getirdi.

Bu konuda küçük bir not. Aynı günlerde Irak'ta, Diyarbakırlı üç işçinin kaçırılıp, direnişçiler tarafından rehin alındığı haberleri yayıldı. Tekelci basın, kaçırılanların El-Kaide olduğunu tekrarlayıp durdu. Hürriyet gazetesinden Yalçın Doğan, bu örgütün El-Kaide olmadığını, İstanbul'da yapılan eylemlerden sonra, "halkların ve emekçilerin kardeşliği" adına bu üç işçiyi serbest bıraktıklarını yazdı.

3. Dünya Savaşı'nı ABD kendi açısından başlatmıştı. Ama daha şimdiden görülüyor ki, olayların gelişimi üzerinde emperyalizmin değil, dünya emekçi halklarının etkisi daha büyük oluyor.

NATO Vadisi'ni korudular ama dünyayı kaybediyorlar. □

DEVİRİM KENDİ YOLUNU AÇIYOR

Ateşkes Neden Bozuldu?

Ulusal Kurtuluş Hareketi(UKH)'nin 1 Haziran'da tek taraflı ateşkese son verip eylemlere başlaması, dahası, DEHAP ve DEP'lilerin önerilerini elinin tersiyle itip eylemde ısrar etmesi, bütün küçük-burjuva ve aydın çevreleri şaşkınlığa uğratmışa benziyor. Kimileri, bunun nedenini "derin komplö" tahlillerinde ararken, kimileri de bu anlam veremedikleri "yanlış karar"ın düzeltilmesini umutla bekliyor. Ama, tüm bu çabalara rağmen, soru ortada duruyor: Ateşkes neden bozuldu?

1 Haziran kararını alanların, bu kararda neden ısrar etmek durumunda olduklarına ilişkin, şaşırtıcı gelebilir ama, doyuruca bir açıklamaları yok. Bazen, devletin attığı adımları yeterli görmediklerini, bazen de imhayı önlemenin tek yolunun yeniden eyleme geçmek olduğunu söylüyorlar. Evet ama, son altı yılda, her önemsiz açıklamayı, her kırıntıyı önemli bir değişim olarak nitelendirmelerine artık alıştığımız UKH'nin, şimdi TRT'de yayın, kurslar ve DEP'lilerin bırakılmasına dair, "bunlar rüşvettir" demesi, nasıl bir değişimin ifadesidir? Yine, kendi açıkladıkları rakamlarla, son altı yıl içinde imha amaçlı devlet operasyonları 700'ü bulmuş, bu operasyonlarda verilen kayıplar 500 olmuştur. İmhayı önlemek için eyleme geçme kararını almak için altı yıl beklemeye gerek yoktu. UKH'nin ateşkesi sona erdirmeye ilişkin bu yetersiz açıklamaları, esasında kendi iradelerini yönlendiren nesnel süreçlere ilişkin berrak bir bakışa ve kavrayışa sahip olmadıklarını gösteriyor.

Ateşkesin sona ermesine ilişkin doğru bir açıklamaya, esasında, şu soruların izinden gidilerek varılabilir: Altı yılda devlet, UKH'nin bütün çabalarına rağmen, neden sorunun çözümü

için tek bir ciddi adım atmamıştır? Ve yine bu altı yıl içerisinde devlet, imha amaçlı operasyonlarına neden hiç ara vermemiş ve dahası kendi savaş aygıtını bu süre içinde neden sürekli yetkinleştirmeye uğraşmıştır? Benzeri sorular çoğaltılabilir. Tarihi dönemleri, bu dönemlere damgasını vuran politikaları şu ya da bu kişinin -partinin tercihleri ve iradesiyle açıklama girişimleri, dünyanın öküzü boynuzları arasında durduğuna inandığı o eski dönemlere ait bir hurafe, saf-satadır. Son iki yüzyıldır bilim, niyet ve iradelerin nesnel süreçler tarafından belirlendiğini açığa çıkarmış bulunuyor.

Sorular çok olsa da, cevap tek: Türkiye'de sınıflar mücadelesi 90'lı yıllardan bu

yana sert bir iç savaş sürecine evrilmiş bulunuyor. Ekonomik ve siyasi kriz, toplumun o güne dek barındırdığı bütün çelişkileri, artık politik araçlarla çözülemeyecek denli derinleştirmiş, üst üste yığılmış ve bu yığınım iki yanında kalan kesimlerini, birbirine karşı zor araçlarıyla üstün gelme yoluna sürüklemiştir. Böyle bir sürüklenişten hiçbir sınıf, hiçbir grup ya da parti, kaçınamaz. Bu tarihsel dönemi doğuran güçlü iktisadi ve siyasi nedenleri ortadan kaldırmak, ne bizim ne de burjuva sınıfın elindedir. Ulusal sorun, Kürt halkının ezilen ulus olma gerçeği, iktisadi ve siyasi krizin derinleştirip yaygınlaştırdığı en önemli toplumsal çelişkilerden biridir. İç savaş, bu sorunun artık politik (ya da UKH'nin söylemiyle "diplomatik") araçlarla çözümünün mümkün olmadığı bir aşamayı ifade ediyor. Hatta öyledir ki, böyle bir sorunun çözümü yönünde atılan en küçük politik adım bile, toplumun ikiye bölünen kesimleri arasında çalkantılara ve giderek daha sert kapışmalara vesile olur. Çünkü, arada aşılamayan koskoca bir kan deryası vardır ve atılan

her küçük adım, toplumun bir kesiminde "zafer", diğerinde "ihanet" duyguları uyandırır. Son altı yıla bir bakın, ya da son bir aya; iç savaşın bu en belirgin karakterlerinin canlı bir resmini görebilirsiniz.

İşte, iç savaşın bu karakterinden dolayı, son altı yılda devlet, sorunun çözümü için tek bir adım atmadı, koruculuk dağıtılmadı, köye dönüş sağlanmadı, kağıt üzerinde kalkan OHAL, her yerde varlığını hissettirmeye devam etti. İşte bu yüzden, imha operasyonları, dağlarda, zindanlarda, sokakta devam etti. Doğrudur, son altı yıl içinde hızından epeyce şey kaybetmişti ama bu geri düşüş iç savaşın genel karakterleriyle ortadan kalkması anlamına gelmedi. Dahası, K.Kürdistan'da-

Altı yıl boyunca ne iç savaş sona erdi, ne de Kürt halkının ayaklanma durumu.

Ayaklanma durumu deyince, Kürt halkının bilinç ve örgütlülük seviyesinden, iç savaşın yarattığı şiddet dozu yüksek duygulardan bahsediyoruz.

Bu öz, zaman zaman kendini açık serhıldanlarda, güncel politik tavırlarda ifade etti. Kimi zaman bir cenaze, kimi zaman Newroz, kimi zaman da bir deprem, Kürt halkının içinde bulunduğu bilinç ve duygu durumlarını, serhıldanlarla ifade etmesine vesile oldu. Kürt halkı 90'lı yılların başından bu yana, ayaklanma durumunu yaşıyor.

ki güçler üzerinde bu imha, daha da yoğunluk kazandı. Altı yıl sonra UKH'ni ateşkesi bozmaya zorlayan nesnel güç, iç savaş sürecidir.

İç savaşta devrimci bir sınıf ya da partinin yapması gereken tek şey, bu süreci reddetmek değil, toplumun bölünen kesimlerinden birine önderlik etmektir. Bu yasa kesindir ve ondan kaçınan herkesi çıkarmaya, erimeye sürükler. Bu topraklarda önemli bir sol kesim, iç savaş sürecini yadsıyarak akıntıya karşı kürek çekmeye çalıştı. Ama, söyledikleriyle, hükmettikleri kitlelerin toplumsal pratikleri arasındaki ilişki, onları en kritik anlarda güçsüz bıraktı. Bu anlamıyla 19 Aralık dönemi, tarihi derslerle doludur. Altı yılın sonunda geline nokta anlatan M. Ayata'nın, 5 Haziran tarihli yazısını, bir de bu gözle okuyalım:

“Hareket, otuz yıllık mücadele tarihinin en büyük örgütsel sorunlarıyla karşı karşıyaydı. Bölünme, erime sürecine girmişti. Siyasal tıkanıklık, örgütsel tıkanıklık birleşmiş, örgütü işlemez kılmıştı.”

1 Haziran Sonrası Netleşen Manzara

Altı yıl boyunca ne iç savaş sona erdi, ne de Kürt halkının ayaklanma durumu. Ayaklanma durumu deyince, Kürt halkının bilinç ve örgütlülük seviyesinden, iç savaşın yarattığı şiddet dozu yüksek duygulardan bahsediyoruz. Bu öz, zaman zaman kendini açık serhıldanlarda, güncel politik tavırlarda ifade etti. Kimi zaman bir cenaze, kimi zaman Newroz, kimi zaman da bir deprem, Kürt halkının içinde bulunduğu bilinç ve duygu durumlarını, serhıldanlarla ifade etmesine vesile oldu. Kürt halkı 90'lı yılların başından bu yana, ayaklanma durumunu yaşıyor.

Gerçek bir ayaklanma aşamasına varmış kitle mücadelesinin dolaysız meyvesidir gerilla mücadelesi. Bu meyve, kendini geliştiren toprağa yakın oldukça olgunlaşır. Son 14 yılda ve daha belirgin olarak son birkaç yılda, ulusal hareketin halk denizi, kentlerde yoğunlaşmıştır. Bu halk denizi, Van'da, Diyarbakır'da, Batman ve Kızıltepe'de yüz binler halinde dalgalanıyor. Kürsüden konuşan DEP'liler sürekli “Barış” dese de, kitlelerin yanıtı, “Savaşta da Barışta da Yanınızdayız...” oluyor.

Kitle hareketiyle dolaysız bağı olan silahlı savaşımın, kitlelere doğru yaygınlık göstermesi önlenemez. Hiçbir “savunma” taktiği, bunun önüne geçemez. Daha şimdiden bunun işaretleri var. Sokak infazları, kaçırılıp işkenceli sorgulardan ge-

çenler, kentlerde yapılan misilleme eylemleri sonrasında olağanüstü baskılar, kitle eylemlerine yönelik had safhaya ulaşan tehditler, silahlı savaşımın dağlardaki sa-

vunma bölgeleriyle sınırlı kalmayacağını, dahası, kalmaması gerektiğini ifade ediyor. Burjuva egemenliğinin belkemiği, kentlerden kırılır.

Tekelci burjuvazi ve devletin, politik gelişmeleri denetleyemediği, kitleler üzerinde egemen olamadığı, son olaylarla iyice su yüzüne çıktı. Sürekli derinleşen ekonomik ve siyasi krizler, tekeli partileri paçavraya çevirirken, burjuva iktidarı ve egemenliğini de oldukça yıprattı. İç kavgalar, onları kolay kolay bir araya getiremeyecek denli şiddetlendi; egemen çevreler arasında nazik bir denge yarattı. Öyle ki, her bir taraf diğerrinin gözünü oymak için fırsat arar hale geldi. İşte

böylesine güçsüz bir anda burjuvazi, 13 yıl önceki gibi “topyekün mücadele” çağrısı yapabilecek durumda değil. Hatırlanacağı gibi, 13 yıl önce, “topyekün mücadele” çağrısıyla, tüm burjuva çevreler, devletin bütün olanakları seferber edilmiş, işçilerin ileri ve hareketli unsurlarına “sus payı” verilmiş, karşıdevrim, şovenizm dalgasıyla büyümüştü. Güçlü iktisadi nedenler, işçilere sus payı vermeyi engelliyor. Burjuva güçler arasında kavgalarla nazikleşen dengeler, topyekün bir şovenizm dalgasının yükseltilmesine engel oluyor. Kürt halkına karşı topyekün bir savaşı başlatabilecek durumda değiller. Zaten 13 yıl önceki ilk deneme başarılı olamamıştı. Bunun yerine, üzerinde ortaklaşabildikleri tek hedef olan AB'ye kapağı atmak ve Kürt halkını bu yolla uyutarak, pohpohlayarak, hedeflerini küçültmek niyetindedir. İşte, tam da bu güçsüzlük anında, kitlesel ayaklanmalarla birleşen bir savaşım, burjuva egemenliğin belini kırar.

Altı yıl sonra hızlanan gelişmeler, büyük sonuçlara gebe. Bunlardan biri, reformizmin hızla olgunlaşmasıdır. Mücadeleinin ve iç savaşın bu aşamasında “tarafalara eşit uzaklıkta bulunmak” ne mümkün!! Sistemin DEHAP'a karşı son yaklaşımı, reformist çevrelere de uyarı oldu. Gemiye ilk terk eden ÖDP oldu. EMEP, biraz daha arkadan onu takip ediyor. Bu çevre, “kitle çizgisi” adına, silahlı mücadeleye kin kusmaktaki yeteneklerini, geçmiş yıllarda yeterince göstermişti.

İç savaşta artık inisiyatif, devrimci güçlerde. Onların attığı her adım, burjuvaziyi ve reformizmi sarsıyor, yeni konular almaya zorluyor. Devrim tüm toplumu sürükleyen güç haline gelmiştir. □

DEP milletvekilleri, hem Başbakan'dan hem de medyadan barış dilini kullanmalarını istedi

Devrimci Tutsaklar Özgürleştirilmeden Emekçiler Özgürleşemez

Eğitim-Sen'in Anadilde Eğitim Hakkı isteğiyle başlatmış olduğu kampanyaya devlet Eğitim-Sen'i kapatma istemiyle açtığı davayla cevap verdi. 13 Temmuz'da görülecek olan davaya emekçilerden büyük tepki vardı. 2 gün öncesinden mahkeme önünde sabahlama kararı alındı. 13 Temmuz günü ise Türkiye ve Kürdistan'ın her yerinden gelen emekçiler, Ankara Sıhhiye Meydanı'nda bir miting gerçekleştirdi. Valiliğin izin vermediği miting, emekçilerin kararlılığıyla yapıldı. Sabahın erken saatlerinde Hipodrom'da toplanan Eğitim-Sen şubeleri ve devrimci kitle örgütleri Sıhhiye Meydanı'na doğru yürüyüşe geçti. Yürüyüş esnasında devrimci tutsakların özgürleştirilmeden emekçilerin özgürleşemeyeceğini kuşlamalarıyla, bildirileriyle sloganlarıyla anlatılan ve "Sendiqa Perwerdehiyê Naye Girtin!-Mücadele Birliği" yazılı pankartıyla ön plana çıkan Mücadele Birliği'ne emekçilerden yoğun ilgi vardı. Arama noktasına gelinmeden önce yüzü maskeli bir kişi tarafından duvarlara "TKEP/L" yazılmaları yapıldı. Arama noktasına geldiğinde Mücadele Birliği kortejinden bir kişi polisler tarafından gözaltına alınmak

istendi. Ancak emekçilerin ve Mücadele Birliği'nin polislerin üzerine yürümesi sonucunda alınan kişi geri bırakıldı. Mücadele Birliği'nin coşkusu ikiye katlanmıştı. Dergi, bildiri, kuş ve DETAK'lı ailelere yardım amaçlı dağıtılan kartlara insanların ilgisi yoğundu. Materyalleri dağıtan kişiler emekçilere "Ölüm Orucu Sürüyor, Remzi Aydın Ölüm Orucununun 380'li Günlerinde, Zindanları Yıkılın Devrimci Tutsakları Özgürleştirilelim" diye sesleniyorlardı. Miting boyunca "Eğitim-Sen Kapatılmaz", "Yaşasın Emekçilerin Mücadele Birliği", "Yaşasın Devrimci Emekçi Komiteleri", "Bütün İktidar Emeğin Olacak", "Fabrikalar, Tarlalar, Siyasi İktidar, Her Şey Emeğin Olacak", "Remzi Aydın Yalnız Değildir", "Yaşasın Ölüm Orucu Eylemimiz", "Ölüm Orucu Sürüyor Sürecek Zafere Kadar" sloganları atıldı. Saat 11.00'da biten duruşma sonrası Eğitim-Sen Genel Başkanı Alahaddin Dinçer kitleye yönelik bir konuşma yaptı. Yapılan konuşmada, "Eğitim-Sen'in kapatılma istemiyle açılan dava hukuki değil, siyasidir. Davanın tüzel kişiye açılması gerekiyordu ama Eğitim-Sen'e açıldı. 4688 sayılı yasaya göre davayı yargıç yönetti. Yargıç tüzükte değişiklik yapılması için 60 günlük bir süre verdi. Yargıç 'ister tüzükte değişiklik yaparsınız, ister yapmazsınız, ben kararımı veririm' diyor. Dava Eylül'ün 14'üne ertelendi. Bu dava usulüne aykırı olduğundan red edilmeli" dedi.

Eğitim-Sen Genel Başkanı Alaaddin Dinçer'in konuşmasından sonra miting sona erdi. Miting sonrası Abdi İpekçi Parkında F tipi zindanlarda tecridin ve içeride bulunan devrimci tutsaklar üzerindeki baskıların kaldırılması talebiyle yaptıkları açlık grevinin 305. gününde olan TAYAD'lı aileler, Mücadele Birliği Platformu tarafından ziyaret edildi. Ziyaret sırasında "Yaşasın Devrimci Dayanışma", "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük", "Anaların Öfkesi Katilleri Boğacak", "Ölüm Orucu Sürüyor, Sürecek Zafere Kadar" sloganları atıldı. □

Eğitim-Sen Genel Başkanı Alaaddin Dinçer'in konuşmasından sonra miting sona erdi. Miting sonrası Abdi İpekçi Parkında F tipi zindanlarda tecridin ve içeride bulunan devrimci tutsaklar üzerindeki baskıların kaldırılması talebiyle yaptıkları açlık grevinin 305. gününde olan TAYAD'lı aileler, Mücadele Birliği Platformu tarafından ziyaret edildi. Ziyaret sırasında "Yaşasın Devrimci Dayanışma", "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük", "Anaların Öfkesi Katilleri Boğacak", "Ölüm Orucu Sürüyor, Sürecek Zafere Kadar" sloganları atıldı. □

Emperyalizme ve Kapitalizme Karşı HALK CEPHESİ

İstanbul NATO toplantısının en önemli yanı ya da sonucu nedir diye sorulacak olursa tereddütsüz, “bu savaş aygıtının dünyanın her tarafındaki iç savaş ve ayaklanmalara müdahale edecek şekilde yeniden yapılandırılması kararı” şeklinde yanıt verilmelidir. İstanbul NATO toplantısının en önemli sonucu ya da özelliği işte buydu.

Emperyalist haydutların aralarındaki rekabet, çıkar çatışması ve ilişkiler nedeniyle şimdilik bu konuda tam bir uzlaşma ve başarı sağlanmamış olmaları, bu gerçeği değiştiriyor. Emperyalist haydutların, NATO güçlerini kullanarak dünyanın her tarafındaki ayaklanma, iç savaş ve devrimlere müdahale etme istekleri bir olgudur.

Emperyalist haydutlar, dünyanın her tarafında proletaryanın ve ezilen yığınların saldırısı altındaki emperyalist-kapitalist sistemi ayakta tutabilmek için, NATO’yu daha aktif, daha esnek, daha hızlı konuşlanabilir; askeri yeteneklerini iç savaş ve ayaklanmalara müdahale edebilir hale getirme kararı almışlardır.

Daha doğru bir ifadeyle, zaten bu yönde var olan karar ve politikalarını sürdürme, hızlandırma, yoğunlaştırma konusunda bir kez daha anlaşmaya varmışlardır. Toplantının öteki bütün sonuçları ya ikincil dere-

cede önemlidir ya da bu ana hedefe bağlı olmuştur. Emperyalist haydutların bu perspektifi, Sonuç Bildirisi’ne;

“NATO’nun değişen stratejik ortama ayak uydurabilmek için askeri yeteneklerini dönüşüme tabi tuttuğu, NATO kuvvetlerinin daha hızlı konuşlanabilir ve kullanılabilir hale getirilmesi için dönüşümün sürdürülmesi ve operasyonel yetenekleriyle usullerinin daha da güçlendirilmesi hedefine bağlılığın devam ettiği” cümleleriyle yansımıştır.

İstanbul NATO toplantısı, emperyalist haydutlar açısından bu konuda, örneğin Afganistan’a ve Irak’a NATO’yu göndermek biçiminde, bir başarıyla sonuçlanmış değil. Aralarındaki çelişkiler ve rekabet bunu engellemiştir. Ama bu güncel olgu stratejik anlamda devrimleri NATO gibi ortak bir savaş örgütüyle bastırma istek ve yönelimlerini ortadan kaldırmış değil.

İki Temel Olgı

Emekçi sınıfların yaşamını derinden etkileyecek iki temel olgu hızla son sınırlarına yaklaşmaktadır. Bunlardan ilki, dünya ölçeğinde bir emperyalist savaşın hazırlanmakta olduğu gerçeği. Bu savaş emperyalist-kapitalist sistemin tüm gelişmesi tarafından maddi olarak hazırlanmış-

tır. Emperyalistler, diplomasi trafiği ile onu şimdi siyasi yönden hazırlamaya çalışıyorlar.

Gerçekte bu savaş, ABD tarafından başlatılmış durumdadır. Simdi hazırlığı yapılan şey, bu savaşın çok daha geniş bir coğrafyaya yayılmasıdır. Adım adım hazırlanmakta ve geliştirilmekte olan bu savaşın amacı emperyalist-kapitalist sistemin çöküşünü önlemektir. Ancak, böyle bir amaçla hazırlanmış olmakla birlikte savaş, kendisinden beklenenlerin tersi sonuçlar verecektir. Bu savaş, bütün dünyada zaten var olan devrimci durumu hızla olgunlaştıracak ve sayısız ülkede devrimlere yol açacaktır.

Kısmen başlamış ve daha da yayılması kaçınılmaz olan bu savaş ne biçim ne de sonuçları itibariyle I. ve II. Dünya Emperyalist Paylaşım Savaşlarının yeni bir baskısı olacaktır. Aksine, bu savaş emperyalist-kapitalist sistem açısından öncekilerle kıyaslanmayacak ölçülerde derin, sarsıcı ve yıkıcı sonuçlara yol açmakla kalmayacak sistemin tarihsel çöküşüne büyük bir ivme de katacaktır.

İkinci temel olgu ise şudur: Emperyalistler, devrimin, iç savaş ve ayaklanmaların geliştiği her yere, aralarında uzlaşma sağlamaları durumunda, NATO kuvvetlerini müdahale gücü olarak göndereceklerdir. İs-

tanbul NATO toplantısının ortaya çıkardığı en önemli olgu budur. Emperyalistler, emperyalist savaşın ve kapitalizmin bunalımının sayısız ülkede devrimlere, iç savaşlara, ayaklanmalara yol açacağını görerek hazırlıklarını yapıyorlar.

Demek ki, artık salt “anti emperyalist” bir savaş ya da salt bir “ulusal iç savaş” yani bir devletin sınırları içinde yer alan sınıflarla sınırlanmış bir savaş mümkün değildir. Bu anlamda salt “bağımsızlıkçı” bir savaşın koşulları bir daha geri gelmemek üzere yitip gitmiştir. Başka bir ifadeyle, “Bağımsız Türkiye” sloganının maddi koşulları ortadan kalkalı uzun yıllar olmuştur. Bu maddi koşulları ortadan kaldıran kapitalist gelişme ve emperyalistlerin bağımlı devletlerle ilişkileri olmuştur.

Günümüzün bu özelliklerinden dolayı, artık “ulusal” çapta yürütülen her proleter iç savaş, aynı zamanda anti-emperyalist bir savaş olmak zorundadır. Ve tersi de doğrudur. Bundan böyle emperyalizme yönelmiş her savaş, aynı zamanda burjuva egemenliği ve kapitalizmi ortadan kaldırmayı hedeflemiş bir savaş olmak zorundadır. Bütün bunlar, sermayenin uluslararası alanda ulaşmış olduğu ilişki düzeyine uygun olmaktadır. Emperyalistler, bu somut gerçekten hareket ettikleri için NATO’yu dünyanın her tarafındaki devrimlere müdahale edecek yeteneğe sahip kılmaya çalışıyorlar.

Şimdi, Türkiye’yi de içine alan Ortadoğu merkezli çok daha geniş bir emperyalist savaşın hazırlıkları yapılıyor. Son yıllarda ve özellikle günümüzde artan diplomasi trafiği, bu savaşın adım adım hazırlandığına işaret ediyor. Türk-İsrail İş Konseyi Başkanı, belli ki, burnu iyi koku alan bu burjuva, Ortadoğu’yu bekleyen gelişmeleri şu sözlerle ifade ediyor: “Türkiye’nin AB’ye girmesinin kısa vadede İsrail’in bu ülkeye silah satışlarına zarar vereceği doğrudur. Ancak sonrasında Ortadoğu’da dramatik gelişmeler yaşanacaktır, bu da sonuçta İsrail’in yararına olacaktır.”

Dramatik gelişmeler, yani Türkiye’yi de içine alan geniş çaplı bir savaş, Ortadoğu’yu bekliyor. Bu savaş, emperyalist nitelikli yani emperyalistler tarafından yönetilen, onların ve işbirlikçi burjuvaların çıkarlarına hizmet eden bir savaş olacaktır.

İktidarı Almaya Hazır Olmak

Her emperyalist savaş gibi bu savaş da halkların yaşamında büyük yıkımlara, büyük acılara, alt-üst oluşlara neden olacaktır. Bununla birlikte, proletaryanın ve diğer emekçi sınıfların kendilerini sonsuz acılara sürükleyen kapitalizme ve emperyalizme başkaldırılarında da tanık olacağız. Ortadoğu’yu bekleyen “dramatik gelişmeler”in yol açacağı en önemli sonuç budur.

Emperyalistlerin ve işbirlikçi burjuvaların savaşa ve savaşın sonuçlarına hazırlık yapmalarına karşı, her ülkenin proletaryası da devrime ve iktidarı almaya yönelik hazırlıklarını yapmalıdır. Zira savaş, halkların yaşamında büyük yıkım ve acılara yol açmakla kalmayacak, fakat aynı zamanda, burjuva iktidarları yıkacak devrimlerin koşullarını da son derece olgunlaştıracaktır.

Türkiye ve Kürdistan proletaryasının geleceğe ilişkin hazırlıklarda temel alması gereken nokta budur. Bu konuda en büyük görevin komünist ve devrimci güçlere düştüğü açıktır. Komünist ve devrimci güçler, yaklaşmakta olan devrimin kaçınılmazlığı, derinliği ve kapsamı hakkında emekçi sınıfları şimdiden aydınlatma, onları bu devrime hazırlama göreviyle karşı karşıyalar. Bu güçlerin bu konuda yapacakları ilk ve en önemli hazırlık bir iktidar odağı yaratmak; yaratacakları iktidar odağının güvenilirliği konusunda proletarya ve diğer ezilen sınıfları ikna etmek; onlara bu konuda güven vermektir.

Birleştirilebilecek bütün devrimci güçleri devrimci bir program etrafında, örneğin bir cephe biçiminde bir araya getirmeleri, bu güvenin ve

rilmesinde en önemli adım olacaktır. Devrimci güçlerin birliğinin nasıl bir etki yarattığı, NATO’ya karşı geliştirilen eylemlerde bir kez daha görüldü. Devrimci güçler, devrimci hedefler etrafında bir araya geldiklerinde emekçi sınıflar üzerinde devrimci bir etki yaratmakla kalmıyorlar, fakat sosyal reformistleri de peşlerinden sürüklüyorlar.

Öyleyse atılması gereken adım bellidir: Devrimci bir program etrafında, iktidarı hedefleyen, iktidar sorununu en başa alan, bu konuda proletaryaya ve diğer emekçi sınıflara eyleme dayalı güven veren bir birlik yaratmaktır. Böyle bir cephenin ilk hedefi bütün iktidarı emeğin eline vermek olmalıdır. Emekçi kitleler söz ve kararlardan, bir işe yaramayan eylemlerden bıkmışlardır. Son yıllarda emekçi sınıfların ruh hallerine ve bilinçlerine ilişkin yapılacak en önemli gözlem budur. Eğer kitlelerin ilgisizliğinden ve eylemlere uzaklığından söz edilecekse, o zaman bu ilgisizlik ve uzaklığın nedeni burada aranmalıdır.

Geniş proleter kitleleri ve ezilen yığınları kapitalizme ve emperyalizme karşı devrimci eyleme çekmenin yolu, onlara kurtuluşun yol, yöntem ve araçlarını somut biçimde göstermekten geçer. Kitleler, uğrunda savaşmaya gerçekten değer hedefler olduğunda ve bunlara inandırıldıklarında harekete geçerler. Onlar, kendilerine gerçek kurtuluşu sağlayacak hedefler için ayağa kalkarlar.

Ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını koşulsuz tanıyan, zindanları yıkıp tutsakları özgürleştirmeyi içeren, bankalara, tekelci birliklere, bütün büyük üretim araçlarına ilk adımı el koyacağını açıklayan devrimci bir programa sahip; iktidarı ele alır almaz bunları gerçekleştireceğini ilan eden bir cephe, kitleleri emperyalizme ve kapitalizme karşı harekete geçirebilir.

Hazırlıklar şimdiden yapılmalı, gerekli somut adımlar şimdiden atılmalıdır. Bu konuda kaybedilecek zaman yoktur. □

Zindanları Yıkacak, ZAFERİ BİZ KAZANACAĞIZ!

Remzi Aydın Ölüm Orucu Eyleminin 392. Gününde

Ölüm Orucu Eyleminin 1 Yılı Geride Bırakan Remzi Aydın'ın Yoldaşına Yazdığı Mektubu...

Merhaba yoldaşım,

Mektubunu, İlayda'nın resmini ve fotoğraflarını aldım. Kısaca da olsa, şu sıcak Pazar gününde yazmak istedim. Hava sıcak mı sıcak. Birazdan duş alır rahatlarım. Sizin için yazın alabildiğince sıcak geçtiğini biliyorum. 1 Mayıs'tan itibaren hiç durmadan koşturuyorsunuz. Görüntüler beni coşturuyor yoldaş.

Bu hafta mahkeme var. Görüşüp görüşemeyeceğimiz, bu mektup elinize geçtiğinde belli olmuş olacak. Mahkemeye gitmeyi çok istiyorum. Sizleri ve yoldaşları görmek her şeye değer doğrusu. Belki de son kez uzaktan da olsa gözlerimizle sarıp sarmalarız birbirimizi.

Bana gelince ayaklarım iyice oyun bozanlık yapıyor bu günlerde. Ben de bu mektubu yatağa uzanmış halde yazıyorum. Birkaç gündür mektuplarımı bu şekilde yazmaya çalışıyorum. Yazım bozuk oluyor.

Geçen hafta içinde hastaneye götürüp getirdiler. Tamam

mı, devam mı muhabbeti. Güldüm, bu saatten sonra sordukları soruya bak. Duyduğuma göre, bundan sonra daha sık hastane yolculuğu yapacakmışım. Fark etmez tabi ki; mekânın öneminin olmadığını çok önceden söylemiştik di mi?

İlayda'nın mektubu çok etkiledi beni. Mektubunda, ben de büyüyünce Ölüm Orucu yapacağım demiş. Ona anlat, o kuşak Ölüm Orucu falan yapmak zorunda kalmayacak. Onlar sosyalizmin mutlu zamanlarında yaşasınlar diye bu eylem. Ben bunun için çıktım yola.

Canım yoldaşım kısa tutuyorum yine. Uzun yazamıyorum artık eskisi gibi. Kendine iyi bak. Tüm canlarımıza sevgi ve selamlarımı yolluyorum. O canavarların her birini ayrı ayrı sımsıkı kucaklıyorum.

Seni, sizleri çok seviyorum. Sımsıkı kucaklıyorum. İlayda'ya da özel selamlarımı yolluyorum.

Sevgi özlem ve bağlılıkla. Daima!

Remzi Aydınlar;

Onlar yüreklere kök salan birer sevdadırlar. Onlar emeğin, yüreğin ve kökleşmenin adıdırlar... Onlar hiçbir zaman rahat bir yaşam yaşayamazlar. Onlar kendilerini başkalarının hayatı için feda ederler...

Onlar yaşama sevdalıdırlar. Öylesine bir aşkla yaşama bağlıdırlar ki hem de yaşamın uğruna ölebilecek kadar...

Yaşama olan bu sevdalarını Türk medyası göremeyecek kadar körleşmiştir. Kulakları sağırlaşmıştır. Yüreklere nasır tutmuş. Kafalarında yaratılan korku karakolları yüzünden beyinleri kirlenmiştir.

Seslenmek lazım; "ben aydınım, yazarım" diyen kalemşörlere! Asla unutmayın! Devrimciler ve komünistler yaşamlarıyla tarihtirler. Onlar ak sayfalardan oluşmuş kitap gibidirler.

Remzi Aydınları ve devrimcileri süsleyen üç büyük erdeme dikkat etmek lazım. Bunlar: Cesaret, akıl ve dürüstlüktür... Bu üç erdem rüzgarda hareket eden gül gibidirler, daima etraflarına güzel kokular yayarlar.

Komünistler öyle büyükler ki dünya bile onlara dar gelir.

Evet yazarlar, çizerler! Siz hiç düşündünüz mü bunca insanın ölümünü? Hiç sorguladınız mı bir insan hayatının değerini? Ailelerinizden birisi öldüğünde neler hissedersiniz?

Sorgulamadan yazıp durdunuz. Ne biçim insanlarsınız? Düşünmeden konuşanlar ve yazanların hedefi olmayan atışa benzediğini bilmiyor musunuz?

Unutmayın kurt postunu değiştirebilir ama düşüncesini asla.

Birbirini takip eden iki körü düşünün bunları birbirine teslim ederseniz ne olur? Eğer kör körün arkasından giderse tabii ki soluğu hendekte alırlar. İşte Türk medyası da böyle bir hareket kabiliyetinde olduklarından ve sürekli birbirlerini takip ettiklerinden sonları hendekte nihayete erecektir.

Benim bu yazdıklarım aslında bir haykırıdır. Dışarıdakiler sanmasınlar ki Ölüm Orucu eylemindekilerin gün gün saat saat amaçsız eridiklerini. Onlar bu yaşam uğruna beden olarak gidebilirler. Ama asıl eriyenler ve beyinlerine kurtçuklar düşenler dışarıda sessiz kalanlardır. Bizler sessizliğin yırtılacağına inanıyoruz...

Remzi Aydınlar birer semboldürler. Onlara sahip çıkmamak kendini bilememektir. Dostluğu, yoldaşlığı bilememektir. Sarıp sarmalamamaktır hayatı... Remzi Aydınların hayata olan tutkularını bilin ve hayatı onlarla sevin.

Evet değerli dostlar; Ben DÇS(Devrimci Çizgi Savaşçıları) davasındayım. 10 yıldır cezaevindeyim. İçimden geçenleri yazarak aktarmaya, karanlığa bir ışık olmaya çalıştım. Umarım az da olsa bunu başarmışım.

Bütün samimiyetimle sizleri kucaklar. Yaşamınızda başarılar dilerim.

Sevgilerimle

Mehmet YAMAÇ
Bitlis E Tipi Kapalı Cezaevi

REMZİ AYDIN

İçin Beşiktaş DGM Önünde

BASIN AÇIKLAMASI

İçlerinde Remzi Aydın'ın annesi ve babasının da olduğu DETAK'lılar, 15 Temmuz günü yapılan Remzi Aydın'ın duruşması sonrası Beşiktaş DGM önünde basın açıklaması yaptılar.

Ölüm Orucu eyleminin 392. gününde olan Remzi Aydın'ın dosyası Yargıtay tarafından 3. kez bozularak DGM'ye gönderildi. 15 Temmuz'da şu anda bulunduğu Bayrampaşa Özel Tıp Cezaevi'nden ring aracıyla DGM'ye getirilen Remzi Aydın, DGM girişinde uzun süre ring içerisinde bekletildi. Sıcak hava altında tam bir fırına dönen ring aracı içerisinde Ölüm Orucu eyleminin 386. gününde olan birini saatlerce bekletmenin nasıl bir işkence olduğunu anlamak zor değil.

Duruşma çıkışı Remzi Aydın yine aynı ring aracına kondu. Bu sırada, Remzi Aydın'la aynı dosya kapsamında yargılanan Serpil Cabadan, Hüseyin Durmaz ve Hasan Öksüz, mahkeme girişinde ve çıkışında slogan atıyorlar diye askerler tarafından tartaklanıp, dö-

vüldüler.

Duruşma sonrası yapılan basın açıklamasında Remzi Aydın'ın 386 gündür aç olduğu; onun insanlar bir daha aç kalmasın diye, bir daha dört duvar arasına kapatılmasın diye Ölüm Orucu yaptığı ve eylemini büyük bir kararlılıkla sürdürdüğü vurgulandı ve duyarlı tüm insanlar Remzi Aydın'a sahip çıkmaya çağrıldı.

Remzi Aydın'ın, Aysun Bozdoğan, Murat Ördekçi ve Sibel Sürücü'nün resimlerinin taşındığı, "Ölüm Orucu Sürüyor" DETAK imzalı bir pankartın ve üzerinde Remzi Aydın'ın resminin de olduğu "Remzi Aydın Ölüm Orucu Eyleminin 380'li Günlerinde. Ölüm Orucu Sürüyor" yazan dövizlerin taşındığı, kızıl bayrakların dalgalandığı eylem, sloganlarla sona erdi. Anaların alnındaki kızıl bant Remzi Aydın'ın yalnız olmadığını en güzel göstergesiydi. □

BİR ANA HAYKIRIYOR!

“Oğlumun Ölmesini İstemiyorum..”

Ölüm Orucu eyleminin 385. gününde bulunan Ölüm Orucu savaşçısı Remzi Aydın'ın ailesi ile bir röportaj gerçekleştirdik.

Mücadele Birliği: Remzi Aydın Ölüm Orucu eylemine ne için başladı? Hedefleri neydi Ölüm Orucuna başlarken? Şu anda ne amaçla sürdürüyor?

Tayibe ana: Ölüm Orucuna başlamasının amacı F tiplerinin kapatılmasıdır. Eskisi gibi koğuş sistemine geçilmesini istiyor Bir de zindanlardaki tutsaklar üzerindeki baskı ve işkencelerin sonlandırılması.

Mücadele Birliği: Remzi Aydın Ölüm Orucunun 385. gününde, siz en son ne zaman görüştünüz? Sağlığı nasıldı?

Tayibe ana: 12 Temmuz Pazartesi günü görüştük. Sağlığı iyi, morali çok iyi, çok zayıflamış, birinin yardımıyla görüşe gelebiliyor. Tek başına pek gelemiyor. Sıvı alımı 5-6 litre arasında değişiyor. Sıcak içemiyor, soğuk içebiliyor. Ayakları şişmişti masaj yaptırarak şişlikler indi, ama ayak tabanı yanıyor-muş. “Ayaklarımın şişmesini önleyebildim ama yanmasını önleyemedim” diyor. B-1 vitamini sayesinde bilinci yerinde.

Mücadele Birliği: Şu anda nerede, hangi zindanda ve hangi koşullar altında kalıyor?

Tayibe ana: Remzi şu anda Bayrampaşa Özel Tıp Cezaevi'nde kalıyor. Yanında 20 tutsak daha var. ‘Tedaviyi kabul ediyor musun?’ diye hastaneye götürüp getiriyorlar. Onu: “Tedaviyi kabul edersen seni burada tutarız, kabul etmezsen seni geri F tipine göndeririz” diye tehdit ediyorlar. Bizim verdiğimiz dilekçeyle burada (Bayrampaşa Özel Tıp Cezaevi'nde) kalıyor. Haftada 1-2 kez hastaneye götürüyorlar. ‘Tedaviyi kabul ediyor musun?’ diye soruyorlar. Tekirdağ Devlet Hastanesi'ndeyken ardına üç kilit vuruyorlardı. Doktorlar içeri girip “bir isteğin var mı?” diye sorup çıkıyorlardı.

Mücadele Birliği: Remzi Aydın'ın Ölüm Orucunda bulunmasıyla ilgili duygularınız, düşünceleriniz nelerdir?

Tayibe ana: Her ana-baba gibi bizler de oğlumuzun ölmesini istemiyoruz. Yaşamasını istiyoruz. Yetkililerin duyarlı olmasını istiyoruz. Onun yaptığı şeylere saygı duyuyoruz. Güveniyoruz; onu sonuna kadar destekliyoruz. Ölmesini istemiyorum. Remzi Aydın ölürsen büyük bir kayıp olur. İnsanlık için büyük bir kayıp olur. Ölürsen bir şey kazanılmaz ama yaşarsa çok şey kazanılır. Yaşarsa topluma daha yararlı olur. Onun yaşaması için F tipleri kapatılmalı, o çok kararlı. “Sonuna kadar sürdüreceğim” diyor. Biz her zaman onun yanındayız. Onu çok seviyoruz.

Mücadele Birliği: Remzi Aydın'ın Ölüm Orucunda olması insan-

lar üzerinde nasıl bir etki yaratıyor? Çevrenizdeki insanlar ne düşünüyor?

Tayibe ana: Köydeki doktora söyledim. Benim oğlum bu kadar zamandır Ölüm Orucunda. Duygulandı, çok etkilendi. Köyde öğretmen bir arkadaşı vardı, o da çok etkilendi. Bizimle sürekli ilgileniyordu. İstanbul'da beni buldu. Boynuma sarıldı. Öptü, kucakladı.

Mücadele Birliği: Remzi Aydın'ın morali nasıl?

Tayibe ana: Morali çok iyi. Gerçekten çok iyi. “Sürdüreceğim ben” diyor. “Sonuna kadar sürdüreceğim” diyor. “Kazanacağım” diyor. “500 günü geçeceğim” diyor. 1 yılı geride bıraktığı için çok sevincili.

Mücadele Birliği: Remzi Aydın'ın sizinle paylaştığı özel şeyler var mı? Herhangi bir isteği vb. var mı? İnsanlara aktarmak istediği şeyler var mı?

Tayibe ana: Bizden istedikleri, ulaşabildiğimiz herkese ulaşmamızı, duyurmamızı, halkın duyarlı olmasını istiyor. Bizim çocuklarımız halk için ölüyorlar.

Röportajımıza 22 Nisan 2001'de Ölüm Orucu eyleminde ölümsüzleşen Sibel Sürücü'nün annesi Sakine Sürücü de eşlik ediyor.

Sakine ana: Bizim bir görevimiz var. Biz bütün insanlara çocuklarımızın durumunu anlatmalıyız. Analar diyorlar ki; “Halk bizi anlamıyor, hiçbir şey yapmıyorlar” önce sen bir şeyler yap. Halka anlat onları bilgilendir. Onlardan yapabildikleri oranda bir şeyler yapmalarını söyle. Ondan sonra bir şeyler olsun.

Remzi Aydın'ın Babası Mehmet Gazi Aydın: Remzi Aydın kendisini halk için feda ediyor. Onu yaşatabilmek için bütün insanlığın seferber olması gerekiyor. Remzi Aydın'ın daha çok sesi ni duyurmak gerekiyor. Daha çok şey yapılması gerekiyor. O sizleri çok seviyor. “Kazanacağız” diyor başka bir şey demiyor. Yaşamayı ölmesinden daha faydalı. Okuduğu kitapları kafasında değerlendirip dışarı çıkarsa, hayata geçirse dünya kurtulur.

Tayibe ana: “Eğer buradan sağ salım çıkarsam hiç durmayacağım. Nasıl devrim yapılır, halkım nasıl kurtulur. Bunları araştıracam. Durmadan bildiri dağıtacağım. Açlık ve sefalet var. Bunu herkes biliyor. Bunun nasıl çözüleceğini insanlara anlatacağım” diyor. “Bir bilgisayar alıp durmadan bildiri yazacağım” diyor. “Bütün insanlara dağıtacağım hiç durmayacağım” diyor.

Mücadele Birliği: Bu röportaj için sizlere çok teşekkür ediyoruz. Ve buradan, yüreği insanlık için çarpan herkese sesleniyoruz: Remzi Aydın için her şey yapılmalıdır. □

“Oğlum Sonuna Kadar Sürdürmeye Kararlı”

Devlet tarafından Yeni Ceza İnfaz Yasaları hazırlanırken zindanlarda bulunan devrimci tutsaklar da F tiplerine karşı çeşitli eylemler içerisinde. Bu eylemler dönüşümlü açlık grevi, görüşe çıkmama vb. şekilde sürüyor.

19 Aralık 2000 tarihinden bugüne zindanlarda ve dışarıdaki eylemlerde 115 insan ölümsüzleşti. Devlet büyük bir susku fesadı ile eylemi boğmaya çalışıyor iken, Ölüm Oruçlarında son süreçte 2 devrimci tutsak daha F tiplerini ve zorla müdahaleyi protesto etmek amaçlı feda eyleminde bulundu.

Ölüm Orucu Sürüyor!...

TKEP/Leninist davası tutsağı Remzi Aydın, Ölüm Orucunu büyük bir kararlılıkla sürdürüyor. Remzi Aydın'ın Ölüm Orucu eyleminin 385. gününde, ailesi tarafından İHD İstanbul Şubesi'nde bir basın açıklaması yapıldı. Yapılan basın açıklamasında Anne Tayibe Aydın, Remzi Aydın'ın sağlığı ve morali hakkında bilgi verdi. Anne Aydın;

“Moralî çok iyi, çok zayıfladı ama hala ayakta. Hastaneye götürüp getiriyorlar. 40 gün Tekirdağ Devlet Hastanesi'nde kaldı. Beni 'oğlumun Ölüm Orucu eyleminden vazgeçir' diye tehdit ediyorlar. Oğlumun da 'Eğer tedaviyi kabul edersen seni burada (Bayrampaşa Özel Tıp Cezaevi'nde) tutarız ama kabul etmezsen F tipine geri göndeririz' diye tehdit ediyorlar. Onun düşüncesine katılıyorum, saygı duyuyorum. Oğlum sonuna kadar sürdürmeye kararlı” dedi.

Reformist Solda “Bomba” Panîği

24 Haziran'da İstanbul Çapa'da bir belediye otobüsü içinde patlama oldu. Bunun devrimcilerin yapacağı bir eylem olmadığı açık. İlk akla gelen NATO Zirvesi öncesi burjuvazinin devrimci ve komünistlere saldırılarına zemin yaratmak amacıyla bir provakasyon yapmış olabileceğiydi; ama bu tür tüm olaylarda peşinen bir değerlendirmenin doğru olmadığını bildiğimiz için, beklemeyi uygun gördük. Patlamadan sonraki ilk

gün, faşist burjuva medyanın basın ve yayın kuruluşları bunu hem devrime ve devrimcilere saldırmanın bir gereğesi haline getirdiler. Patlama sonucu ölen 4 insana karşı içinde zerre kadar bir acıma hissi olmayan bu aşağılık bataklık sözcüleri, beslendikleri çöplüğü kaybetmemek için kendilerini devrime saldırının odağına oturtuyorlar. Devrime, devrimci ve komünistlere ne kadar saldırırlarsa aşağılık sistemlerinin o kadar çok dayanabileceğinin hesabını yapıyorlar.

Oysa bunun bir eylem olmadığı, Ölüm Orucu eylemine ve zindanlarda süren katliamlara misilleme amacıyla yapılacak bir eyleme taşınan bombanın yanlışlık sonucu belediye otobüsü içinde patlamasıyla istenmeyen bir durumun ortaya çıktığı, DHKC'nin olaydan bir gün sonra yaptığı açıklama ile açıklığa kavuşuyordu. DHKC “Sorumluluk bizindir. Hatamızı kabul ediyoruz ve halkımızdan özür diliyoruz” diyordu.

Tekelci burjuva basının kendi sistemini korumak için canlı-yaş bir telaşla bunun bir eylem olduğunu ilan etmesi ve “terör”

demagojisiyle devrimcilere saldırması anlaşılabilir bir şeydir. Onlar, sınıfsal konumları gereği her zaman karanlığın sözcülüğünü yaptılar, bundan sonra da yapacaklar. Ya kendisini “sol” gören, “sosyalist” adıyla orta-

larda dolaşıp, bunun bir kaza olmayıp eylem olduğunda ısrar edenlere ne demeli? Devrime ve devrimcilere düşmanlıkta hiç de sınıf düşmanlarımızı aratmayacak bir dil kullanan EMEP, ÖDP ve fason TKP çevresine ne demeli? Evrensel, daha olayın ne olup olmadığını anlamadan “Bomba Terörü” başlığını kullanmıştı. Bombanın atılmadığı, kazayla patlamış olabileceği İstanbul valisinin ağzından açıklanmasına rağmen, İhsan Çoralan, “Bombalar NATO karşıtı birliğin ortasına atıldı.” diye yazıyordu. Ödlekler ve dönekler partisi (ÖDP), halkın içinde bomba patlatan zihniyeti eleştiriyordu aklınca. Ve fason TKP, “Bombalar, karanlıktan medet umanların işidir.” buyuruyordu.

Artık çok net bir şekilde görülüyor ki, sosyal reformizm devrime ve devrimcilere saldırıda burjuvaziden bile daha atak davranmaktadır. Onlar artık bunu varlık-yokluk sorunu olarak görüyorlar. Burjuvaziye yaranabilmek, şirin görünmek için tek ayak üzerinde kırk takla atmaya hazırlar. Ancak devrime, devrimci eyleme, zora dayalı mücadeleye saldırarak burjuvazinin övgüsünü kazanacaklarını düşünüyorlar; ancak bu koşullarda yaşamalarına ve varolmalarına izin verileceğini bilince çıkarmış durumdadır. Ne ölümsüzleşen Semiran Polat, ne de kaza sonucu yaşamını kaybeden üç insan onların umurundadır. Olaylara burjuvazinin aynasından bakanlar, ancak devrimci eyleme yönelenlere tepki duyabilirler.

Semiran Polat, sessizliğin sesi olabilmek, F tipi zindanlarda süren Ölüm Orucu eyleminin sessizlik fesadıyla boğulmasını engellemek amacıyla, devrimci bir eyleme giderken ölümsüzleşmiştir. Anısı önünde saygıyla eğiliyoruz.

**SEMİRAN POLAT ÖLÜMSÜZDÜR!
ZİNDANLARI YIKACAK ZAFERİ BİZ KAZANACAĞIZ!**

“Yaşasaydı Binlerce Kişiyi Peşinden Sürüklerdi”

Y.E.Mücadele Birliği: Merhaba ana, Aysun yoldaşımızı yakından tanıyan biri olarak onunla ilgili seninle röportaj yapmak istedik, bizi kırmayıp kabul ettiğin için teşekkür ederiz. Bize Aysun yoldaşı anlatır mısın biraz?

Ana: Aysun bana ilk olarak ablasıyla geldi, ablası da yoldaşımızdı, o zaman gecekonda oturuyordum. İlk tanıştığımda hanım hanımcık sessiz bir kızdı. İlk zamanlar ablasıyla geldi gitti, sonra ablası tutuklanınca kendisi gelmeye devam etti. Ben işten geldim, yemeğimi hazırlardık, çay hazırlardık. En sevdiği şey marul salatasıyla kısırdı. O zamanlar evimizde fazla şey olmazdı, çok az şeyimiz vardı. Gece beraber yatardık, eli ayağı buz gibi olurdu, sarılırdık, yorganın altında sessiz sessiz konuşurduk. Sabah erken kalkardık, ben işe giderdim, o da ya cezaevine görüşe ya da GESAM’a giderdi. Cezaevine hep yiyecek birşeyler götürürdü. Bir gün evde yiyecek hiç birşey yoktu. Sadece bir tencere çok tuzlu dolma vardı. Eve geldim, yemeği bulamadım. Geldiğinde suçlu suçlu baktı, cezaevine eli boş gitmek istemediği için onu götürmüş, yiyecek başka birşeyimiz yoktu, sarıldık, ağladık. Bir gün annesi, teyzesi ve erkek kardeşi gelmiş, bana getirdi, konuş onlarla, biraz alışınlar dedi. Trafik kazası geçirmiştim, ayağım kırılmıştı. Bir yoldaşıyla geldiler, bir kucak karanfil getirdiler, misafir ettim onları. En sevdiği şey; tüm arkadaşlarını toplayıp eve getirmektir. Dolapta yiyecek ne varsa ortaya çıkartırdı. Sabaha karşı cezaevine görüşe giderlerdi, ekmeğin arası falan hazırlarlardı orada yemek için. Çok paylaşımcıydı, her şeyini paylaşırdı. Bir ara kısa bir süre cezaevine girmişti. Tahliye olduğunda bir ananın evine gitmiş, “ben cezaevinden kaçtım, polis peşimde” demiş. Ana da korkusundan evde onu saklayacak yer aramış, çek-yatların altında falan. En son tutuklandığında, bir daha çıkmadı. Ölüm Orucunda iken haber göndermiş. Beni son kez görmek istemiş, diyecikleri, vasiyeti vardı besbelli. İşten izin alamadım, kızımı gönderdim. Ertesi hafta gitmişimde ağırlaşmış, Kartal hastanesine kaldı-

rılmış. Sonra televizyonda öldüğü haberini aldım, son kez görüşemediğime çok üzülüm.

Y.E.Mücadele Birliği: Aysun yoldaş çevresinde nasıl bir etki uyandırıyor. İnsanların onu bu derece sevmelerinin nedeni sizce neydi?

Ana: İyi huylu ve hoşgörülüydü. Her konuda insanı ikna ediyordu. Devrimcilere yaklaşıyordu insanı laflarıyla, öyle uzaklaştırıyordu. Yaşasaydı, binlerce kişiyi peşinden sürüklerdi. Sevecekti. Evime gelirken hep haber verirdi. Yemek hazırlarken evde iki kişi olmamıza rağmen, beş kişilik yemek hazırlardı ama yarım tabakla da doyardı. Sonra da “ne yapayım ana, ben hep aç kalıyorum, onun için doymayacağım sanıyorum” derdi. Sanat merkezinde yemek işini ne yapıyorsun derdim, “ben olmasam yoldaşlarım aç kalır, ben yemek yapıyorum onlara” diyordu. Şimdi onun sevgisini sevdiklerinden yaşıyorum. Hiç bencil değildi, insanları kaynaştırırdı hemen.

Y.E.Mücadele Birliği: Onun en belirgin özelliği neydi? Senin aklında daha çok onun hangi özelliği kaldı?

Ana: Kişilik sahibiydi. Çok dürüsttü. Hiç terbiyesizce bir hareketini görmedim. Eşim pek kolay sevmez herkesi, onunla çok iyi anlaşır. Açlığını, yoksulluğumu paylaşırdı benimle.

Y.E.Mücadele Birliği: Onun Ölüm Orucuna başladığını duyduğunda neler hissettin?

Ana: Öleceği hep içime doğdu kurtulacağını sanmıyordum, içim parçalanıyordu. Son gün görüşüne gidip de hastaneye kaldırıldığını duyunca ölecektim sanki. O daha dayanırdı, bünyesi açlığa dayanıklıydı.

Y.E.Mücadele Birliği: Aysunumuz ölümsüzleştiğinde hissettiklerini anlatır mısın?

Ana: Son kez görüşemediğime çok üzgünüm. Vasiliğini alabilseydim hep görüşürdüm, çok pişmanım almadığıma. Cezaevine gidip de göremeyince sanat merkezine gittim. Orada sevdikleri bana sarıldı, çok geç

kaldın ana dediler. Sonradan televizyonda defalarca izledim öldüğü haberini... Öldüğünü hiç kabullenemedim. Gelmiş geçmiş en sevdiğim devrimci o. O benim kardelen çiçeğim. Kış güneşim. Sorardı, “kış güneşi nedir” diye. Ben de kışın güneş açmaz, açarsa da çok değerli olur derdim. Siz şimdi çoğaldıkça o bir yerlerde çok mutlu oluyor. Yoldaşlar ne kadar kalabalık diyor. Onun için söylenecekler bitmez. Sevdiklerini gördüğüm zaman onu görüp sarılmış gibi oluyorum. Kimse onlar gibi sevmemiştir birbirlerini. O ölmedi. Ölümsüz oldu...

Y.E.Mücadele Birliği: Bugün F tipi zindanlarda Ölüm Orucu eylemi sürüyor. Devrimci tutsakların mücadelesine sahip çıkmak için ne yapmak gerekiyor?

Ana: Hükümet hiç ilgilenmiyor. Aileler birlik olsunlar, Adalet Bakanlığı’nın önünde açlık grevi yapsınlar, Kızılay’ı kessinler, insan haklarına başvursunlar. Dayak yer, göz altına alınmalar ama seslerini duyururlar. Şimdi insanlar, Ölüm Orucu mu var, diyorlar, ailelerin sahip çıkması lazım. Aileler vazgeçtiler. 96’da aileler sahip çıkıyordu, her gün eylem yapıyordu. Ağlamayana kimse bir yudum su vermez. Heyet istesinler cezaevlerine. Biz 96’da açlık grevleri yaptık, devleti zorlayarak Ölüm Orucularını bitirdik. Sadece cezaevi içinde değil, dışarıda da eylemler, yürüyüşler olmalı. O zamanlar böyle değildi, insanlar şimdi örgütlü, daha kalabalık. Biz şimdi binlerceyiz.

Y.E.Mücadele Birliği: Bu sohbet için teşekkür ederiz ana...□

ZINDANLARDA KOMÜNİST BİR EYLEM

Devrime yönelik her saldırı dalgası, zindanlarla devrimin canlı bağından dolayı ya da zindanlar devrimin önemli ayaklarından birini oluşturduğu için, ilk vuruşunu zindanlara yöneltmek zorundadır. Türkiye'deki sınıflar mücadelesinin gelişim ve şekillenişinin ortaya çıkardığı bir durumdur bu. Bu yönüyle her devrim mücadelesinde önemli bir rol oynayan zindanlar, bizde çok daha fazla ön plana çıkmıştır. Savaşın ön cephesi, çarpışmaların en şiddetli yaşandığı mevzi olageldi zindanlar. Hiç abartısız söyleyebiliriz ki, ülkemizde zindanlar tarihi, sermaye ve emek arasındaki mücadelenin "kısa tarihi"ni oluşturuyor. Zindanlardaki savaşım, kaba hatlarıyla devrimimizin gelişim seyrini ortaya koyuyor.

Bu durum, zindanları ve zindan mücadelelerini ön plana çıkartıyor. Deyim uygunsuzsa zindanlar, devrim ve karşı-devrimin irade savaşının en zorlu geçtiği alan haline geliyor. Moral savaşın merkezi haline geliyor.

Büyük zindan direnişleri daima toplumda geniş yankılar uyandırdı. Kimi eylemler ise toplumsal hareketin fitilini ateşledi. Sınıflar mücadelesinin odağına yerleşti. '96 Ölüm Orucu eylemi, bu türden kapışmaların başında geliyor. Her anı zorlu çarpışmalarla geçen "69 Gün Savaşları", bütün bir toplumu ayağa kaldıran, emek cephesini peşinden sürükleyen bir eylemdi. Bir dizi gelişmenin üzeri-

ne oturan bu komünist eylem, deyim uygunsuzsa, o dönemdeki kitle hareketinin doruk noktasını teşkil ediyor.

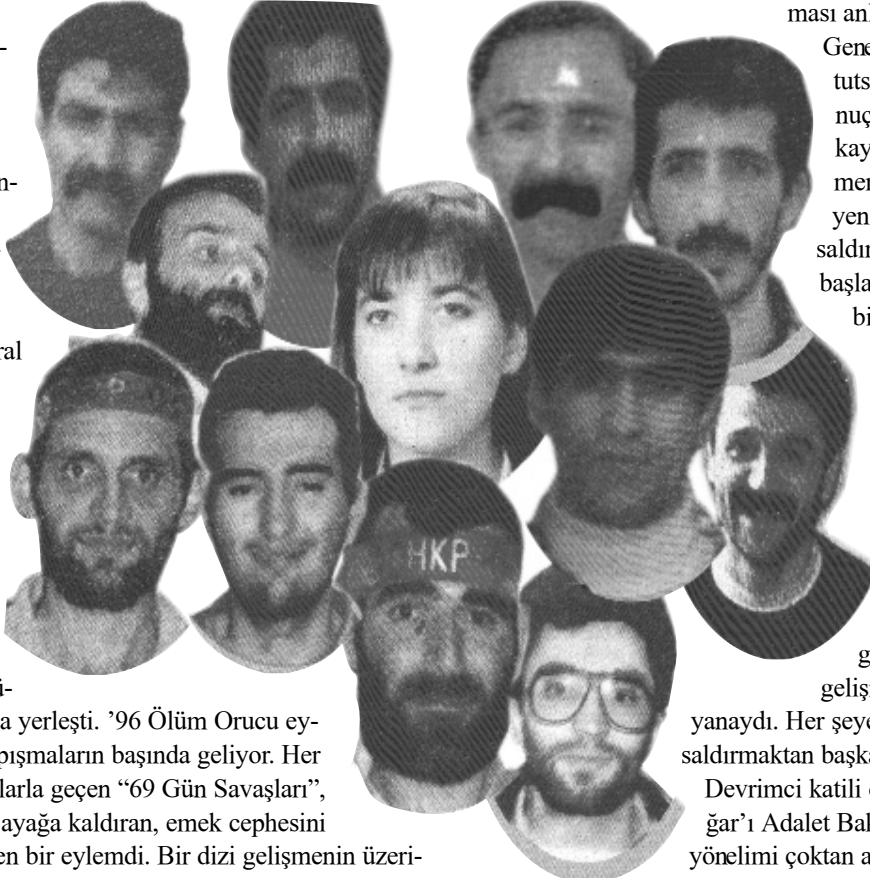
'95 Genel Direnişi sonrasında Cezaevleri Merkezi Koordinasyonu'nun (CMK) kurulmasıyla, devrim açısından önemli bir aşamaya ulaşılmış bulunuyordu. Öte yandan sınıflar mücadelesi sertleşmekteydi. Devrim henüz ara aşamadan geçmemişti ve bu direnişte geri adım atan karşı-devrimin öyle kolay pes etmeye niyeti yoktu.

'95 Genel Direnişi, zindan mücadelelerinde yeni bir aşamaya girilmekte olduğunun da habercisiydi. Özellikle CMK'nın kurulmuş olması, devrim güçleri açısından, mücadeleyi daha ileri taşıyacak olan devrimci aracın yaratılması anlamına gelmekteydi.

Genel Direniş, devrimci tutsakların zaferiyle sonuçlanmış; muharebeyi kaybetmiş ama yenilmemiş olan düşman, yeni ve daha güçlü bir saldırı için hazırlıklara başlamıştı. CMK büyük bir önem kazanmaktaydı.

Kitle hareketindeki yükseliş '96 1 Mayıs ile görkemli bir gövde gösterisine dönüşmüştü. Devletin bu kötü gidiş "dur" demesinin zamanı gelmişti. Ne var ki gelişmeler devrimden yanaydı. Her şeye rağmen devletin saldırmaktan başka bir çaresi yoktu.

Devrimci katili olarak tescilli M. A-ğar'ı Adalet Bakanı yapmakla bu yönelimi çoktan açığa vurmuştu. Ve

Ağar, uğursuz “4-5 Mayıs Genelgeleri” ile zindanlara saldırıyı başlattı. CMK’nın bu saldırıya cevabı Süresiz Açlık Grevi (SAG) oldu. Zindan tarihimizin en sarsıcı eylemlerinden biri böylece başlamış oluyordu. 69 gün sürecek olan ve 12 yiğit devrimcinin bayraklaşmasının ardından zaferle sonuçlanan ve bu arada Ağar’ı bakanlık koltuğundan eden büyük yürüyüş başlamıştı. **Bir eylemin tüm bir emekçi toplumu nasıl ayağa kaldırdığına, tüm bir reformist akımın ve aydınların komünist eylem tarafından nasıl sürüklenildiğine tanık olacaktık artık. Her yönüyle, her anıyla öğretici olan bir kahramanlık destanıydı gün gün, saat saat yaşanan.**

’96 Ölüm Orucu eylemi, başka şeylerin yanında, devrim güçlerinde **siper yoldaşlığı** kültürünün gelişmesine de önemli katkıda bulundu. Tutsaklar omuz omuza ölüme karşı yürümeyi öğreniyordu. Devrimci bir politika etrafında bir araya gelindiğinde devrimcilerin nasıl güçlü bir çekim merkezi olabileceğinin pratikte kanıtlanmasıydı bu eylem. On yıllardır “birlik” üzerine onca laf edilmiş ve çeşitli birlik girişimleri başarısızlıkla sonuçlanmıştı. Ama ’96 Ölüm Orucu, bir çırpıda bu sorunu halletmiş ve devrim güçlerini bir

araya getirmişti. Denizlerin ve Mahirlerin yarattıkları birlikte savaşma ve birlikte ölebilmek geleneği, bu eylemle ete kemiğe bürünüyordu.

Çok geniş bir tutsak ailesi hareketi yaratılmış, sendikalar harekete geçirilmiş, tüm dünyanın gözü devrimci tutsaklara çevrilmişti. Dört duvar arasına hapsedilmiş insanlar, doğru zamanda doğru bir eylem biçimine başvurmakla muazzam bir etki yarattılar. Sokaklarla zindanlar arasındaki canlı bağın ne derece güçlü olduğunu, zindanlardaki mücadelenin devrim mücadelesinin önemli bir parçası olduğunu pratikte kanıtıyorlardı. Sonuçta on iki yiğit devrimci, Aygün Uğur, A.Berdan Kerimgiller, Hüseyin Demircioğlu, Ali Ayata, İlginç Özkeskin, Yemliha Kaya, Osman Akgün, Müjdat Yonat, Tahsin Yılmaz, Ayçe İdil Erkmen, Ulaş Hıncabi Küçük ve Hayati Can bayraklaştı. Ama ölümleriyle firtınalar yarattılar. Geniş emekçi yığınları harekete geçirdiler. CMK bu ilk sınavında başarılı oldu. Zindan savaşlarının temel yönlendirici gücü olduğunu kanıtladı.

Bugün sürmekte olan Ölüm Orucu eylemi, kararlılığını ve gücünü ’96’dan alarak yoluna devam ediyor. ’96 Ölüm Orucu eylemi yol göstermeye devam ediyor.□

Eskişehir’de Sivas Anması

2 Temmuz günü, Sivas katliamının 11. yıldönümü nedeniyle, Vardar İş Merkezi önünde bir basın açıklaması yapıldı. Basın açıklamasında, katliamın sorumlularının emperyalistler ve onların işbirlikçileri olduğu vurgulanarak, sorumluların aklanmaya çalışıldığı, gereğinin yapılması istendi. “Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız”, “Yaşasın Devrim Ve Sosyalizm” sloganlarının atıldığı eylem, sloganlardan sonra sona erdi.

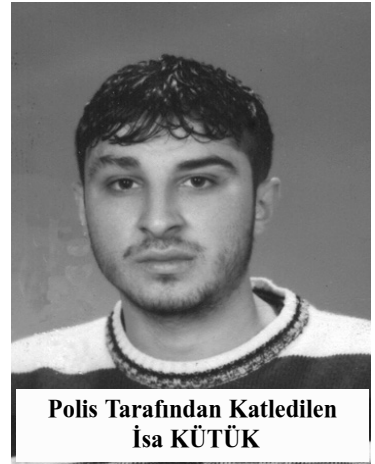
Eskişehir
Mücadele Birliği Platformu

Devletin Kolluk Güçleri Yine İş Başında

Gün geçmiyor ki faşist devletin kolluk güçleri halktan kişileri katletmesin. Sokak ortasında yargısız infazlara, katliamlara bir yenisi de Gülsuyu’ndan geldi.

Gülsuyu’nda Fatma Hanım Mahallesi’nde bir grup genç, polisler tarafından saldırıya uğradı. Polis gençleri sopalarla darp ettikten birkaç gün sonra aynı gençleri Gülsuyu Köprüsü’nde bulunan oto yıkamacıda gören sivil polisler, tekrar gençlere sataşmaya başladı ve burada polisle gençler arasında arbede çıktı. Dağılmaya başlayan gençlerin arasından İsa Kütük isimli kişi polis tarafından kafasına isabet edilen kurşunla katledildi. Samsun doğumlu ve 20 yaşındaki genç, arkadaşları tarafından hastaneye kaldırılırken yaşamını yitirdi. İsa Kütük’ü katleden polis, olay yerinden kaçarak izini kaybetti. İsa Kütük’ün katledilmesi, karşı-devrimin halk kitelleri üzerinde nasıl bir terör estirdiğinin somut göstergesidir.

Bu katliamlara, halkın katillerine gerekli cevap mutlaka verilmelidir ve bunun için faşizmin anladığı dile, devrimci şiddete başvurulmalıdır.

Polis Tarafından Katledilen
İsa KÜTÜK

Gülsuyu’ndan Mücadele Birliği Okurları

DUYGULARIN EĞİTİMİ

Nasıl bir komünisti devrimden ayrı düşünmek mümkün değilse, onu devrim sürecinde yaşadığı duygulardan da ayrı düşünmek mümkün değildir. Duygularımız, şairin dediği gibi “*bi-zi biz eden amansız sevdâ*”dır. Bir komünistin duyguları, en olunlaşmış, en gelişmiş duygulardır; çünkü bilinçle yoğrulmuş, kavga içinde sınanmışlardır.

Burada hemen bir şeyin altını çizmek gerekiyor: duygulu olmak ve duygusal olmak aynı şeyler değildir. Çoğu zaman iki-şi bir ve aynı şeylermiş gibi değerlendirilebildiği için yanlış yaklaşımlar geliştirilebiliyor. Genel olarak “duygusal olmak iyi bir şey değildir” diye bilindiği için bu uçaştırma “duyguları köreltmek gerekir”e kadar vardırılabiliyor. Oysa insan duyguları ve düşünceleriyle bir bütündür. Ne kadar gelişmiş bir düşünce yapısına sahipse, duygu dünyası o kadar geniş ve çeşitlidir. Ve ne kadar gelişkin duygulara sahipse, düşünce dünyası da o kadar zengindir.

“*Duygusal insanlar hakkında hiçbir zaman olumlu düşün-medim. Onlar daima kötü yol arkadaşlarıdır*” diyor Marx.

Marx gibi insan duygularına büyük değer vermiş, yüce duygulara her zaman saygı duymuş bir insanın “duygusal insanlar” hakkında söylediği bu söz, onun duygululukla duygusallığı nasıl bir sarraf titizliğiyle ayırt ettiğini gösteriyor. Duyguları, kendilerini güçlendirmeyip aksine zayıflatıp güçsüz düşüren insanlar, duygusal insanlardır. Olaylar arasındaki mantık dizgesini koparıp, sadece duygularıyla hareket ederler. Ve duygular bilinci perdelemeye başladı mı, ortaya her olay karşısında duygularına hakim olamayan sulu göz birileri çıkar. Bunlar kimi zaman kolektifin işleyişini yavaşlatan, kolektifi uğraştıran bir sorunlar yumağı halini de alabilir.

Duygusallık, olaylar karşısında serinkanlılığı kaybedip salt duygularla hareket etmektir. Burada bilinç faktörü en aza iner. Duygusal insanlar için mantıklı düşünememek neredeyse imkansızdır. Olaylar arasında bir neden sonuç ilişkisi kurulamadığı için, bilinen bir sözle söyleyecek olursak “duyguların esiri olunur.” Artık o andan sonra böyle bir kişiyi teskin etmek, bilinçli düşünmesini sağlamak neredeyse imkansızdır. Duygusallığa kapılıp gözü hiçbir şeyi görmemeye başlar. Ve çoğu zaman sonradan pişman olacağı şeyler yapar. Niye böyle olduğu sorulduğunda da, “*o anda çok duygusaldım*” der. Sanki duygusal olmak her şeye gerekçe olabilirmiş gibi, duygusallığının arkasına sığınır.

Elbette bizler, aramıza gelen insanların camdan bir fanus içinde sistemin tüm kötü etkilerinden uzakta, steril bir ortamda yetiştiklerini düşünüyor değiliz. Sonuçta duygusallık da; diğer

bir çok kişilik özelliği gibi, bu toplumsal sistem içinde elde ediliyor.

Kapitalist sistem tüm acımasızlığıyla insanların üzerine abandığı için, altta kalan yoksul ve ezilen insanlar çareyi, kendilerine kaçıp saklanabilecekleri kuytu mekanlar oluşturmaya çalışmakta buluyorlar. “Ezilenlerin iç çekişi”ni, yüreklerinin kulakları sağır olan tekelci kapitalistler duymazlar bile. Onlar, insanlığın acılarına sırtlarını döneli, onların duygularını umursamayalı çok olmuştur. Bu, eşyanın tabiatı gereğidir. Tüm yaşamlarını kar etmek ve

daha fazla kar etmek üzerine kuranların başka türlü davranmasını beklemek yanlış olurdu.

Kapitalist sistem insana bencilliği öğretir. İnsan, daha çocukluğundan başlayarak bencil olmaya koşullandırılır. “Altta kalanın canı çıksın” düşüncesi insana şırınga edilir. Bu kapitalist sistemde yaşayan tüm insanlarda bir güvensizlik duygusu oluşturur. Çoğu insan kendi dışındaki herkesi, kendisine zarar verebilecek potansiyel bir tehlike olarak görmeye başlar. Ve burada artık insan olarak kalmanın tek koşulu “gerçekler dünyası”ndan “duygular dünyası”na kaçmak olarak görülür. Her şeye duygularıyla, daha tam bir deyimle duygusallıkla karar veren, işte bu somuttan soyuta evrimi izleyendir. Örneğin soyut bir hümanizm anlayışına sahip olanlar böyledir. Onlar, ayırdetmeden tüm insanları sevmek gerektiğini, hiçbir insana kötü davranmamak gerektiğini söylerler. Kapitalist sistemin insana saldırısını, insanı insan olmaktan çıkarmasını ancak böyle göğüsleyebileceklerini düşünürler. Oysa sınıfların olduğu ve sınıflar arasında kıyasıya bir mücadelenin olduğu kapitalist sistem koşullarında bu, ayakları yere basmayan, soyut bir düşüncedir. Bir işçiye patronunu; onun patron olduğuna bakmaksızın sade insan olduğu için sevmesini öğütlemek, idam edilecek kişiye celadını sevmesini öğütlemek gibi bir şeydir.

Kapitalist sistem içinde insanların kollektivizmi öğrenmelerinin ve “duygular dünyası”ndan “gerçekler dünyası”na geri dönmelerinin tek koşulu kolektif bir yapı içinde yer almalarıdır. Onları gerçekler dünyasına döndürmekle kalmayıp, gerçekler dünyasını tüm insanlar için yeniden düzenleyecek olan kolektif bir yapının önderlik edeceği toplumsal bir devrimdir. Toplumsal bir devrim, “gerçekler dünyası”ni ezilen ve sömürülen milyonlarca insan için o derece yaşanılır kılacaktır ki, insanlar bir daha “gerçekler dünyası”ndan kaçmak, kendilerine özel kuytu köşeler aramak zorunda kalmayacaklardır. Tüm duyguları, olabildiğince yoğun bir şekilde “gerçekler dünyası”nda yaşayacaklardır.

İşte burada duyguların eğitiminin bugünden başlamasının ne kadar önemli olduğu anlaşılır. Bir devrim sürecinde, kolektif yapıyla tanışan ve örgütlü davranmanın bilincine ulaşan insanlar, duygularını olduğu gibi bırakmamak, geliştirmek, kısacası eğitmekle yükümlüdürler. Bu süreç iki taraflı işler. Bir yandan kişinin duygularını eğitmesi, kolektifin deneyim kazanmasına hizmet eder, diğer yandan kolektif, kişinin duygularını eğitir. Ve kolektif tarafından eğitilen insan aynı zamanda da toplumu dönüşüme uğratar. Böylece “alışkanlıkların gücü” kırılır ve yeni insanın yaratımında önemli bir mesafe kaydedilir.

Duygusalığın Bir Başka Boyutu

Kolektif bir yapıda yer alan insanların bir çoğu, deyim yerindeyse her şeyi yeni baştan öğrenirler. Yaşama ve insana bakışları değişir. Artık onlar için her şeyin anlamı bir başkadır. Her şeyde kolektif düşünmenin, kendinden çok kolektifi düşünmenin önemi fark edilir.

Aşk ve sevgi ilişkisine bakış da bunlardan birisidir. Kapitalist sistem içinde artık tükenmeye yüz tutmuş olan bu duygular, kolektif içerisinde yeniden anlam bulur. Kapitalist sistem kendi üretim ve tüketim anlayışına bağlı, olarak aşkı ve sevgiyi de çıkar ilişkisine dayandırır. Ve hızla tüketir. Artık kapitalist sistemde aşk evliliklerine rastlanmamasının ya da o çok şikayet edilen “romantik aşkların yaşanmaması”nın nedeni, kapitalizmin fast-food kültürüne uygun olarak, her şeyin gel-geç, anlık yaşanmasıdır. Kapitalizm, insan için hiçbir şeyin kalıcı olmasını istemektedir. Her şey hızla tüketilip bir kenara atılmalıdır. Sevgi ve aşk da öyle. Kapitalistler için aşık olmak ve sevmekle, hamburger yemek arasında hiçbir fark yoktur. İkisinde de alacakları marjinal faydaya bakarlar.

Kapitalistler, sistemin mantığını tüm toplumsal ilişkilere, en küçük hücreye varıncaya değin yaymaya çalışırlar. Onları burjuva kültürü toplumun tüm gözeneklerine serperler. Haliyle bu toplum içinde yetişen her birey, bir ölçüde bu atmosferden etkilenir. Kolektif bir yapının saflarına gelmiş olanlar, o güne kadar sistemden aldıkları “alışkanlıkların gücü”yle gelirler. Kolektifin kapısından adımını atan herkes bir anda arınmış olmaz. Bu “Yeni İnsan” olma yolunda atılmış ilk adımdır; ama daha katedecek epeyce bir yol olacaktır. Kapitalist sistemin ve onun burjuva kültürünün aşılması için çok çaba sarfetmek gerekecektir. Bu konuda sabırlı olmak ve deyim yerinde ise, bir heykeltıraş hassasiyetiyle çalışmak gereklidir.

“Bir insanın sevgisi neyse kendisi de odur” diyor Marx. “Yeni İnsan”ın dünyasında her şeyin yeniden tanımlanması gerekir. İnsanın sevgi ve aşk anlayışı farklı bir terazide tartılmak zorundadır. Bu konuda belli başlı ilkeler dışında kesin ve katı kurallar konulamaz. Ancak kolektif, insanları değerlendirirken bu konuya yaklaşımlarına bakarak da değerlendirir. Haliyle sevgi ve aşk ilişkisi hiçbir zaman sadece kişinin kendisini ilgilendiren özel bir alan olamaz. Evet, bu ilişkinin bir yönüyle “özel” olduğu doğrudur. Ama bu özellik, kolektif içerisinde bir özelliktir. Kolektifin içerisindeki her insanın ilişkisi kolektife açık olmalıdır. Bu, ilişkinin herkes tarafından bilinmesi anlamına gelmez. Bilmesi gereken insanlar biliyorsa ve kolektif olarak bu ilişkinin yoldaşları ve devrimi geliştireceği düşünülüyorsa sorun yoktur. Buradan şu temel sonucu çıkarabiliriz: yoldaşlar arasında bir aşk ve sevgi ilişkisi, kolektifi ve devrimi ilerletiyorsa, kolektif tarafından kabul edilir. Eğer iki insan yaşamalarını ortak bir temel üzerinde kurmuşlarsa, yaşamı ve kavgayı paylaşıyorlarsa bu ilişki kolektifi ilerletir.

Karşılaşılabilecek sorunlardan biri, bir yoldaşımızın kolektif dışında birine aşık olmasıdır. Bu hiç olmayacak bir şey değildir; ama burada geride olanın ileri çekilmesi, ilişkinin bu sızramaya hizmet etmesi esas alınmalıdır. Düşünce ve duygu dünyasında yoldaşlaşma olmadan, yaşam görüşleri birbirlerinden farklı olarak bir aşk ve sevgi ilişkisinin oluşması mümkün de-

ğildir. Elbette burada bazı kalıpların oluşmamasına dikkat etmek gerekir. Yaşamın akışı diyalektiktir. İnsanların duygu ve düşüncelerinin de diyalektik bir uyum içinde olması gerekir. Bir komünistin en çok sevebileceği ve aşık olabileceği kişi elbetteki yoldaşı olacaktır. Eğer bir insan başka bir insanda güzellik arayacaksa, bu duyguların, düşüncelerin, fiziksel özelliklerin bir bütünü olacaktır. Hiçbir zaman burjuva dünyanın güzellik ölçüleri, bizler için kriter olmamıştır, olamaz da. Bir komünist, kavgayı paylaşmadığı bir insanı ne kadar sevebilir? Yani bir dünya için mücadele eden birisi, hala eski dünyanın içinde kalmakta ayak direyen birisine nasıl aşık olabilir? Eğer insanlar paylaşımlarını, temeline birbirlerini ve dünyayı dönüştürmeyi temel koymamışlarsa, eğer elele tutuşup sömürsüz ve sınıfsız bir dünya kurmak için birlikte yürümüyorlarsa, bu ilişki insanlara ne verebilir ki? Bu ilişkide doğal ve estetik olan ne vardır ki?...

Bir komünist duyguları, düşünceleri ve davranışlarıyla bir bütündür. Bunlardan birini çekip alırsanız bütünlük bozulur. Hiçbir komünist kendi “özel” ilişkilerini kolektifin karşısına koyamaz. Ya da orta yerde devrimin büyük sorunları dururken, kendi küçük dünyasında mutluluk arayışına giremez. Nasıl ki devrim yaşamdan soyutlanamazsa, bir komünistin yaşamı da devrimden soyutlanamaz. Örgütlü düşünmeyi bir alışkanlık haline getirmiş olan kişi, her şeyi kolektifi ile paylaşır. Çünkü bu paylaşımın kendisi başlı başına bir mutluluktur. Bunun ötesinde kolektif aklın yol göstericiliğinde her şey daha güzel ve anlamlıdır. İnsan kendisini ancak tüm yönleriyle bu şekilde geliştirebilir. Duyguların eğitiminde kolektif akıl en büyük rolü oynar.

Buraya kadar, daha çok olması gerekenler üzerinde durduk; ama bunların yaşamdaki karşılıklarını bulmak bir anda mümkün olmayabilir. Duygular ve duygusal ilişkiler konusunda yaşam karşımıza bir çok sorunlar çıkarabiliyor. Bugüne kadar bu konuda kolektif olarak epeyce bir deneyim ve birikim elde ettik. Kolektif ilkeleri çiğneyip kendini bireyciliğe kapıranlardan tutalım da kavganın içinde en güzelini, en ilerisini yaşamak varken ilk gördüğünün peşine takılıp gidenlere kadar; en güzeli en doğrusu bir yoldaşıyla yaşanacak duyguları bir kenara bırakıp “gözü dışarıda olmak”tan tutalım, arabesk, lümpen özellikler sergilemeye ya da tam tersine içe kapanıp bunalıma girenlere kadar; duygularına karşılık bulamadığı için safları terk edenlerden tutalım da kendini dayatanlara kadar; kıskançlık krizine tutulanlardan, doğal ve estetik olması gereken bir ilişkiyi karmakarışık bir hale getirenlere kadar... elbette bunların hepsi kolektif hafızamıza kaydedildi. Bu bugün bizlere neyi nasıl yapmamız ya da nasıl yapmamamız gerektiği konusunda yol gösteriyor.

Duyguların eğitiminin önemi burada ortaya çıkıyor. Elbette herkes kendi duygularından sorumludur. Ama bir de kolektife karşı sorumluluklar vardır. İyi bir komünist, bilinciyle olduğu kadar duygularıyla da kolektife hizmet etmelidir. Aşka ve sevgiye bakışıyla ve bunu davranışlarıyla da göstererek de örnek yaratmalıdır. İyi bir kadro, duygularını da bilinci gibi geliştirmelidir. Kolektifin kültürünü özümsemeli ve evrensel komünist değerlerle yoğurmalıdır.

Duyguların eğitiminde de her şeyde olduğu gibi, emek vermek ve çok çalışarak kolektifi ilerletmek esas olmalıdır.□

BİR DEVRİM NEFERİ

TARIK YOLDAŞ

Tarık yoldaş Çeçen-İnguş asıllı bir ailenin çocuğu olarak Matlatya'da dünyaya geldi. İstanbul-Silivri'ye taşınan ailesinin yanında büyüdü. 89-90 yıllarında çevresindeki arkadaşlarıyla sosyal faaliyetlere katılmaya başlıyor. Bu faaliyetler içinde şiir çalışması ağırlıklı yer tutuyor. Daha sonraları Kardelen Şiir Grubu'nu oluşturuyorlar. 91 yılında Kardelen Grubu'ndakiler Leninistlerin çevresiyle tanışıyor. Tarık yoldaşın Leninistlerle ilk yakınlaşması bu dönemde oluyor.

Bu yıllarda büyük bir coşkuyla devrimci olmak ve gerilla olarak savaşmak istiyor. Ancak güçlü bir ilişki kurulamadığından askere gidiyor. Askerliğini denizci olarak Gölcük'te yapıyor. İzinli geldiği dönemde, bir devrimci çevrenin dergi bürosuna kendisini gerillaya göndermeleri için gitmesi, o zamanki coşkusunun anlaşılması için yeterlidir.

1993 yılında, Leninistler Silivri'de daha güçlü ve sıkı ilişkiler kuruyor. Tarık yoldaş, askerden geldiğinde bu ortamla karşılaşılıyor. Bütün coşkusıyla Leninist saflarda yerini alıyor. Komsomol ile kurulan örgütsel bağlar yoluyla kendisini geliştirmeye başlıyor. Askerlik sonrası Silivri'de bir işte çalışmaya başlıyor. Çalıştığı süre boyunca mücadele içinde yer alarak kendini geliştiriyordu. Silivri'de yazılama, afişleme, bildiri dağıtım gibi çalışmalarda yer alıyordu. Silivri'nin koşulları nedeniyle aktif çalışmayı büyütme ve pratik mücadele içinde daha fazla yer alması mümkün olmadığından sık sık İstanbul'a giderek, yapılan etkinliklere, miting, korsan gösteri, pankart asma türünden eylemlere katılıyordu. Tarık yoldaşın örgütlü mücadele de yer almaya başladığı süreç, Leninistlere yönelik operasyon ve tutuklamaların da yoğun olduğu bir süreçtir.

1994 yılında açık alandan çekilip gerilla olarak mücadeleyi sürdürmeye başladı. Uzun zamandan beri istediği bu alanda mücadeleye katılma olanağını yeni yakalamıştı. İdealindeki mücadele alanında yer almanın verdiği coşkuyla faaliyetlere girişti.

Tarık yoldaşla gerilla olarak mücadele etmesi için ilişki kurulduğu 1994 yılında, iç savaşın en sert olarak yaşandığı süreçten geçiliyordu. Silahlı mücadele içinde yer almanın bedellerinin ağır olduğu çok iyi biliniyordu. Sürekli olarak çatışmaların, infazların yaşandığı bu süreçte, devrim mücadelesinin silahlı mücadele ile büyüyebileceğini kavrayanlardandı yoldaş. Deniz Gezmiş'lerin açtığı devrim yolunda yürümek için her türlü bedeli ödemeyi göze alıp kavgaya atıldı.

Tarık yoldaş, iç-savaşın en sert yaşandığı dönemde silahlı mücadeleye alanına adımını atarken bunu geçici bir hevesle yapmıyordu. Silahlı alanın yaşam tarzını en iyi biçimde içselleştirmeye ve kurallarını en iyi şekilde uygulamaya çalışıyordu. Bunu en iyi biçimde 26 Temmuz'da gösterdi. İç savaşın karşımıza çıkabileceği her türlü olasılığı düşünüp neler yapabileceği yönünde çözümler üretmeye çalışırdı. Leninist Gerilla'nın tarihine Yaşar Bulut yoldaşla yazılan, son nefesine kadar savaşmak kararlılığını sürdürmek için yaşamın her alanında kendini hazır tuttu.

Askeri alanın en önemli özelliklerinden olan, ölümü göze almış olmak, ölüm korkusunu yenmiş olarak savaşı sürdürmek ve bu yüzden hiç tereddüt göstermemek Tarık yoldaşın LGB'ye girdiği andan

sonraki mücadelesinde hep görüldü.

Tarık yoldaşın "görev bitmez, devredilir" sözü, mücadele anlayışının en iyi ifadesidir. Devrim mücadelesinde bir maratoncu olarak yer alıp, bayrağı en hızlı şekilde hedefe doğru son nefesine kadar taşıyıp götürebildiği son noktada, diğer yoldaşlarına devrederek bu sözü en iyi biçimde yaşamıyla anlatabilmiştir.

Tarık yoldaş, Leninist Gerilla içinde yer almasından sonra bir çok eyleme katıldı. Bazı eylem hazırlıklarını yaptı. İlk eylemlerde doğal olarak heyecanlıydı. Heyecanlanmasına rağmen gerekenleri yerine getiriyordu. O bir görev adamıydı dersek, bu durumunu en iyi şekilde ifade etmiş oluruz. Son aylarda ise bir çok yönden önemli gelişme gösterdi. Askeri faaliyetler içinde olduğu sürede işçilerle de ilişki sürdürdü. Kimi geceleri işçilerin yanında konuşarak geçirdi. Askeri alanda bulunduğu sürede, kendini bu alanda yetkinleştirmeye başladı. Bir çok eylem için istihbarat çalışması yaparken diğer yandan da eylemlerin planlamasını yapmaya başladı.

Tarık yoldaş içimizden biriydi. Her insanda olduğu gibi duyguları; coşkusıyla, sevinci ve hüznüyle, herkes gibiydi. Ancak, sevinci ve coşkuyu dolu dolu yaşaması çok farklıydı. Tarık yoldaşın sevinçli olduğu zamanlarda bulunduğu ortam, en iyi "çocuklar gibi şendik" sözleriyle ifade edilebilir. Kimi zaman sarılarak, kimi zaman tutup halaya kaldırıarak, kimi zaman şiir okuyarak çevresindekilerin de coşkuyla dolmasını ve neşelenmesini sağlardı. Şiir okumayı sevmeydi. Kimi zaman yolda yürürken, kimi zaman bir parkta otururken şiir okumaya başlardı.

26 Temmuz 1995 tarihinde akşam, bir eylem hazırlığındayken Bakırköy'de kimlik soran polisle çatışmaya giriliyor ve faşist polis ölürken, Tarık yoldaş bacağından aldığı yarayla uzaklaşmaya çalışırken, Merter'de, yanındaki yoldaşıyla tutsak düşüyor. Vatan işkencehanesinde, aynı akşam kurşunlanarak katlediliyor. Ve Guraba hastanesine bırakılıyor. Yaşamının son anlarında, faşizmin kolluk güçlerine, kimlik soracakları zaman ölümü göze almaları gerektiğini en iyi biçimde öğretti. İşkencecileri yenerek ölümsüzleşti.

Ezilen, sömürülen sınıflar bu durumlarına son vermek için, tarih boyunca hep ağır bedeller ödemek zorunda kaldılar. Yüzyıllar boyu süren ezilme ve sömürüye karşı isyan ve gelecek toplumu kurma savaşında büyük bedeller ödendi. Yeni toplumu kurma savaşının yürütenleri olan devrimciler, bu bedellerin daima en büyük kısmını ödediler. 90'lı yıllarda yoğun olarak yaşanan iç savaş, Türkiye ve K.Kürdistan'da on binlerce cana mal oldu. Tarık yoldaş da bu süreçte yeni toplumu kurma kavgasına büyük bir istek ve bilinçle katıldı. Silahlı mücadele alanında, cephenin en önünde savaşarak ölümsüzleşti ve kahramanlarımız arasında yerini aldı. Tarık yoldaşın devrettiği bayrak kavgaya alanlarında dalgalanıyor.

Zafer yürüyüşümüz sürüyor.

NOT: Elimize posta yoluyla ulaşan bu yazıyı, haber niteliğinden dolayı yayınlıyoruz

Ölüm Orucu SÜRÜYOR!

AYSUN BOZDOĞAN ÖLÜMSÜZDÜR!

Aysunumuzu, Ayışığımızı, her köşesinde onun emeği olan Ayışığı Sanat Merkezi'nde andık. Ayışığı Sanat Merkezi çalışanlarının hazırladığı şiir dinletisi, katılan herkesi duygulandırdı. Mısralar, kızıl bir tüle bürünmüş, içinde kızıl bir gelinciği saklıyordu; mısralar Aysunumuzu anlatıyordu:

Bir Haziran günüydü
Yazın sıcağı

(...)
Tutsak bir Sovyet partizanını getirmişlerdi
Elleri kelepçede
Ve subay gülümseyerek
Bunlar Komün'den beri böyleler'

(...)
İlerledi Mengene
Bu kez 'kesin' diyerek

Uzanıp tuttu
Eriyen kadının kolunu
Tüy gibi hafif bedeni
Ateş gibi sıcak yüreği
Tüy gibi hafif
Tarih gibi ağır bir kadındı

(...)
Bir daha denedi Mengene
'Hadi canım olmaz böyle şey' diyerek
Ama olmuyordu işte
Beyaz ölüm damarda akınıyordu!...

(...)
İlla giydirecekti beyaz ölümü
Güzel bir yaşama!...

AMA
Sovyet kızı
Kilitlenmiş bir kale kapısı gibiydi

(...)
Sevdası bizde kaldı

Daha sonra yoldaşları anlattı onu,
göz yaşlarını gizleme gereği duymadan. Herkese
ondan bir parça yaşıyordu. Sonra Ayışığımız için
türküler söylendi... Ayışığımız yaşıyordu...

10 TEMMUZ 2004

AYIŞIĞI SANAT MERKEZİ-TAKSİM